

Ardenhalin

Šolsko leto 2021/22

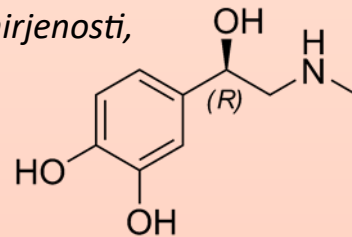
Likovni izdelek: Sofia Močilnik

Glasiło Prvostopenjske srednje šole svetih Cirila in Metoda

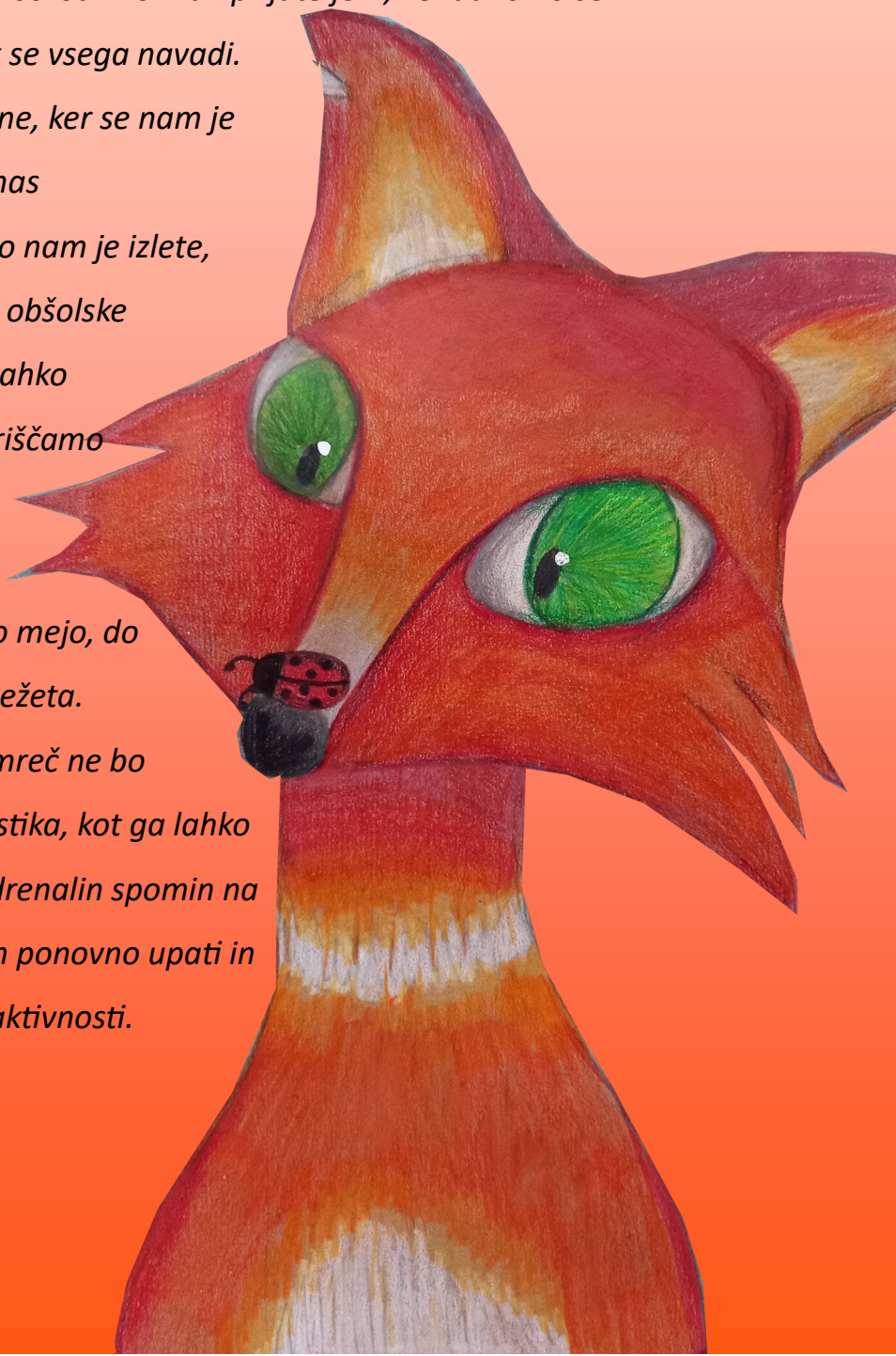
DRAGI BRALCI IN BRALKE,

če na spletnem portalu Franček v iskalno vrstico vtipkamo besedo adrenalin, se nam na prvem mestu izpiše naslednja razlaga: stanje povečane vznemirjenosti, psihofizične aktivnosti.

Šolsko leto 2021/22 bi težko povzeli s takšnim slovarskim opisom, saj je bilo dogajanje navzven v marsičem podobno prejšnjim covidnim letom: nosili smo maske, ohranjali smo medsebojno razdaljo, občasno smo hodili na brise ali se celo »samoizolirali«. Vznemirjenost je napolnila naše psihofizične aktivnosti kvečjemu ob novici, da smo se družili z okuženim sorodnikom ali prijateljem, vendar smo se nazadnje tudi tega navadili. Človek se vsega navadi. Pa vendar to ni prav. Še zlasti zato ne, ker se nam je to leto tudi večkrat nasmehnilo in nas navdahnilo z novim upanjem. Vrnilo nam je izlete, obiske raznih ustanov, prireditve in obšolske dejavnosti. Pokazalo nam je, kako lahko sodobno tehnologijo s pridom izkoriščamo za spletna druženja in povezovanja s sovrstniki z obeh strani meje, hkrati pa nam je pokazalo tudi tisto mejo, do koder lahko računalnik ali telefon sežeta. Še tako pametna naprava nam namreč ne bo nadomestila pristnega človeškega stika, kot ga lahko ponudi šola. Zato naj bo letošnji Adrenalin spomin na leto, ko smo pričeli z vznemirjenjem ponovno upati in se veseliti prihodnjih psihofizičnih aktivnosti.

prof. Vito Poredoš

KAZALO

TURISTI V TRSTU	5
KRATKI IGRANO-DOKUMENTARNI FILM	13
ZGODBA O ENKRATNI PUSTOLOVŠČINI	15
IZLET V SEŽANO V KORAKU S KOSOVELOM.....	18
POMLAD	19
IZLET V MILJE	21
PROFESORICO SO POKLICALI V TAJNIŠTVO IN JE NI BILO VEČ NAZAJ.....	26
REŠIMO BOROVI GOZDIČEK.....	28

OSAMLJENOST.....37

KAJ MI POMENIJO GLASBA, ŠPORT,
PRIJATELJSTVO, DRUŽINA.....48

CANKARJEVO TEKMOVANJE.....52

MEINE FAMILIE.....56

Herzliche Grüße von der Nordsee.....57

Der schönste Tag in den Weihnachtsferien.....59

AGENDA 20–30, 4. CILJ.....60

AGENDA 20–30, 3., 6., 13., 14.
IN 15. CILJ.....72

DRUGI RAZRED V LJUBLJANI.....77

GALERIJA TEHNIČNIH RISB 80 |

ZADNJI UTRINKI

LETOŠNJEGA ŠOLSKEGA LETA.....86

Učenci 2. razreda

Po dolgem premoru smo končno spet šli na ekskurzijo. Zelo smo bili veseli, da lahko odidemo skupaj na sprehod. Odločili smo se, da bomo spoznali nekatere zanimivosti našega lepega mesta. Verjetno se vam zdi čudno, ampak redkokdaj se potepaš po svojem mestu kot turist. Vedno hodiš po opravkih, družinjah, zabavah ali treningih, nikoli pa ne gledaš svojega mesta z očmi turista.

Odločili smo se, da bomo vodili ogled mesta kar sami. Vsak izmed nas je pripravil kratek opis ene zanimivosti našega mesta. Potem smo na mestni karti začrtali pot in postojanke. Vključili smo seveda tudi postojanko za sladoled. Sicer žal ne v najboljši tržaški slaščičarni, ker ni bila na naši poti, ampak dober sladoled lahko kljub temu najdemo marsikje v Trstu.

Prvo šolsko uro smo pripravljali še zadnje detajle. Bastjan in Thomas sta začrtala pot in postojanke na mestni karti, nato sta nas pa vodila, da ne bi zavili na napačno pot in se slučajno izgubili v lastnem mestu!

Z devetico smo se odpeljali do Goldonijevega trga. Tam smo izstopili in se povzpeli po dolgem in precej zahtevnem stopnišču (Scala dei Giganti) do griča Sv. Justa. Vreme je bilo krasno. V primeru slabega vremena bi sprehod odpadel, tako smo bili še posebej veseli, da ni deževalo. Celotno pot do gradu je nekoč obkrožal gozd, ki ga zdaj ni več. Sedaj se tam nahaja spominski park, kot nam je povedala Sofia. Med drevesi so položeni kraški kamni. Na vsakem kamnu je zapisano ime vojaka, ki je padel nekje na bojiščih in nima svojega groba. Tam je položen tudi

Pogled na Goldonijev trg iz stopnišča

kamen padlim partizanom.

Grič je bil v vsej zgodovini že od Rimljanov naprej središče našega mesta. Na ploščadi so vidni ostanki starih stebrov velike rimske bazilike, ko se je mesto imenovalo Tergeste. Ob gradu pa so ostanki srednjeveškega mestnega zidu. Mestni zid je šel od tod ravno navzdol do morja.

Na griču stoji tržaška katedrala svetega Justa. Že na prvi pogled smo opazili, da je to zelo stara zgradba. Filip nam je povedal, da je nastala na razvalinah rimskih poganskih templjev. V 13. stoletju pa so na njih Tržačani postavili novo katedralo. Hoteli so imeti veliko cerkev po zgledu Benetk, ki so bile takrat zelo bogato mesto. Cerkev je posvečena mučencu Justu, čigar kip vidimo na pročelju cerkve. V rokah drži

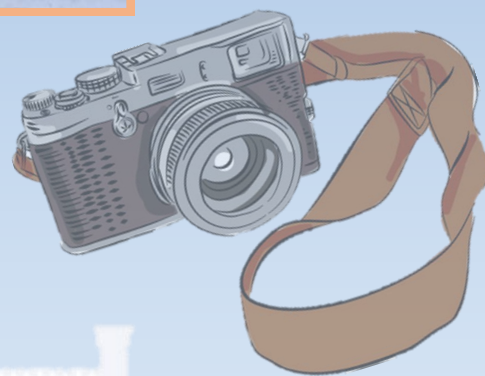

Pročelje katedrale svetega Justa

palmovo vejo (simbol mučeništva) in podobo mesta. Ljudsko izročilo pravi, da je cerkev zgrajena na grobu svetega Justa. Nad vhodnimi vrati stoji ogromno okno. Profesorica nam je povedala, da se tako okno imenuje rozeta in res je podobno ogromni čipkasti roži, izklesani iz belega kraškega kamna. Okno stoji tam že dobrih šesto let. Ko smo vstopili v cerkev, nam je Filip povedal, naj pogledamo gor nad oltarjem. V apsidi smo zagledali velik mozaik, ki prikazuje Mater božjo in tržaške mučence, seveda je bil med njimi tudi sveti Just. Ob oltarju stoji naprava, kjer plačaš en evro in mozaik se še dodatno osvetli. Barvani in

Glavni oltar v absidi

pozlačeni kamenčki so se čarobno svetlikali. Tudi v cerkvenem tlaku vidimo mozaike. Nekateri so zelo stari — celo iz rimskih časov.

Cerkev ima tudi velike orgle.

Pot nas je potem peljala na Borzni trg, kjer nam je Noemi opisala gosposke palače, ki obkrožajo trg. V obdobju, ko je trg nastal, so v Trst prihajali najrazličnejši narodi. Smel je priti kdorkoli, le da je imel voljo do dela. Podjetni možje so hitro obogateli in potem so gradili velike gosposke palače. Trg nosi ime po Borzni palači, to je imenitna palača za trgovske posle z mogočnimi stebri in uro.

Zavili smo levo in se v hipu znašli na manjšem trgu, kjer stoji naše operno gledališče Verdi. Marsikdo izmed nas si je v tem gledališču že ogledal opero, koncert ali balet, saj prihajamo večkrat na ogled predstav z našimi profesorji.

Še par korakov in Veliki trg ! Italijani mu pravijo Piazza Unità ali točneje Piazza dell' Unità d' Italia. Je

pa bolj primerno ime Veliki trg ali Piazza Grande, kot mu pravijo starejši Tržačani, saj je res velik, ogromen! V preteklosti je do sredine današnjega trga segalo morje s pristanom za barke. Emiliano in Rocco sta nas peljala do vodometa, posedli smo se na krožne klopce in onadva sta stopila na stopnišče vodometa Štirih celin, da bi ju boljše slišali. Ni napaka, vodometa se zares imenuje vodometa Štirih celin, ker takrat še niso odkrili Avstralije!

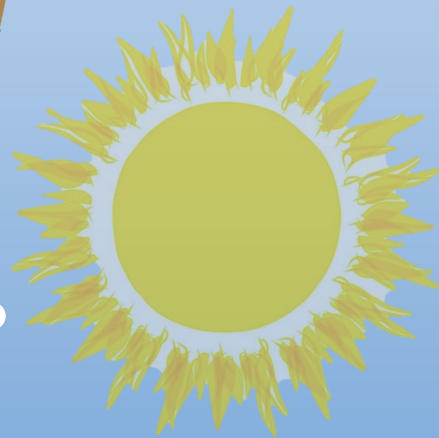
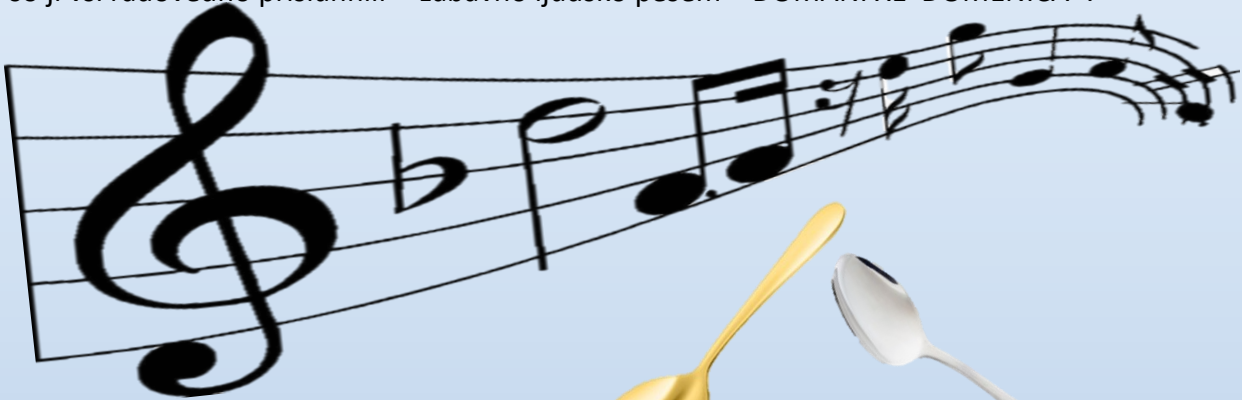
Emiliano nam je povedal marsikaj o zgodovini trga in mogočnih palačah, ki obdajajo trg. Ena se je svetila v soncu, saj je prekrita z mozaikom. Zraven je palača Stratti, znana po veliki kavarni Caffè degli Specchi in

Na Velikem trgu

občinska palača (mestna hiša). Na stolpu bijeta ure Mihec in Jakec. Zgodbica pravi, da bijeta ure zato, da bi njuni klepetavi ženi, Tinca in Marjanca, pravočasno šli domov in pripravili kosilo.

Sredi trga je potem Rocco nam in vsem turistom v veselje glasno deklamiral pesem v tržaškem narečju, ki so ji vsi radovedno prisluhnili – zabavno ljudsko pesem » DOMANI XE' DOMENICA«.

DOMANI XE' DOMENICA

Domani xè domenica

la festa de Angelica

se magna risi bisì

col cuciar de oro

col cuciar d'argento

che costa cinquecento,

cinque cinquanta

la gallina canta

il gallo ghe rispondi

cosa te vol de mi!

Mama va cior acqua

dove xè sta acqua

i lupi la ga bevuda

dove xè sti lupi

i xè corsi su per la strada

dove xè sta strada

la neve la ga coverta

dove xè sta neve

il sol la ga squaiada

dove xè sto sol?

In casa del nostro signor!

(filastrocca di nonna Argelia anni '30)

Na Pomol sv. Karla (Molo San Carlo) nas je peljal Aleš. Povedal nam je, da je pomol nastal na tem mestu zato, ker se je tam potopila ladja Sv. Karel. Ker ogromne ladje niso mogli več potegniti iz morja, so se odločili, da ostane potopljena ladja temelj za nov pomol. Tako so navozili kamenje in drug material in po osmih letih je bil dograjen prvi pomol v tržaški novi luki. Pomol je zelo dolg, meri 225 m, zdi se, kot da bi hodil po široki cesti preko morja. Aleš nam je povedal, da se sedaj pomol imenuje Molo Audace, ker je ob koncu prve svetovne vojne, ko je Avstro-Ogrska izgubila vojno in z njo tudi Trst, tukaj pristala prva italijanska ladja. Audace je bilo njeno ime.

Rusi most je pravzaprav trg, ki stoji v osrčju novega mesta. Zakaj ga torej Tržačani imenujejo Ponte Rosso, če ni most, temveč trg? Nikol nam je povedala, da se trg razprostira ob mostu, ki je speljan preko kanala. Tržačani mu pravijo Canal Grande ali tudi Canale Ponte Rosso, po naše Kanal ali Veliki Kanal. Na trgu so bile stojnice, kjer so prodajali sadje in zelenjavo, nekoč pa so prodajali tudi oblačila. Na trgu stoji tudi vodnjak s kipom dečka. Nekoč pa sta na tem trgu stala dva vodnjaka. Ko so se prevažali še s kočijami, so se ob vodnjakih odžejali konji.

In ob kanalu težko pričakovana postojanka za SLADOLED!

Aleš ob Velikem Kanalu

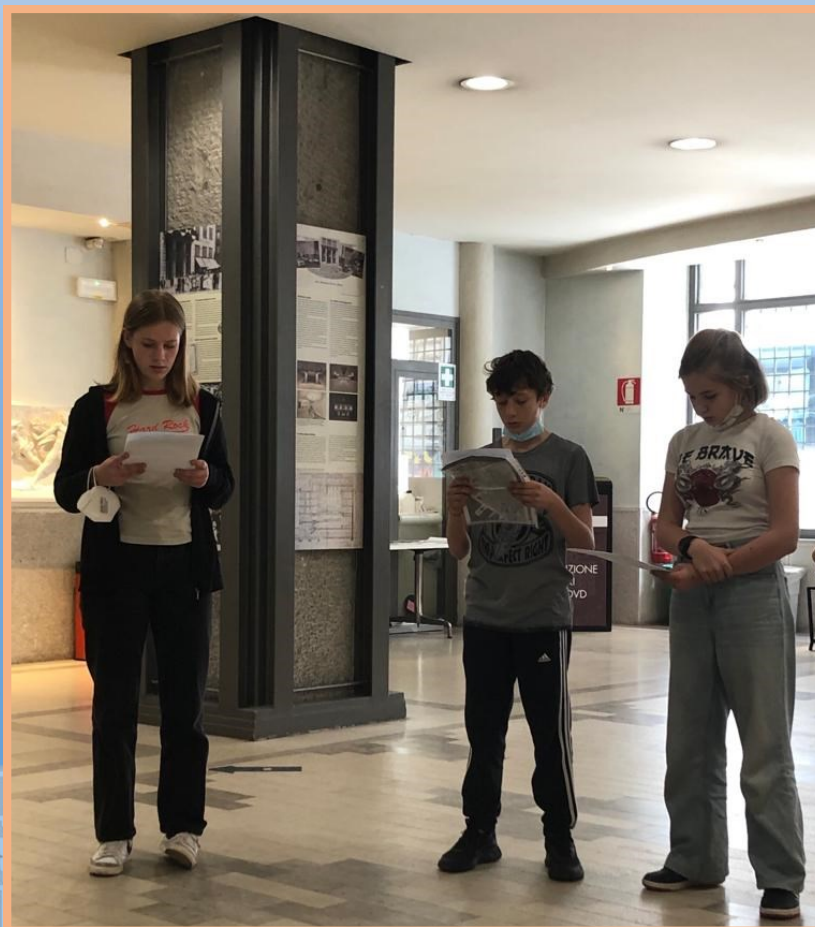

Pred cerkvijo sv. Antona so branjevke prodajale tudi sočne jagode, tako da smo se najedli tudi jagod.

Po ulici Filci smo šli do našega Narodnega doma, ki je prav pred kratkim postal dokončno spet last Slovencev, ki so ga zgradili na začetku 20. stoletja. Po vojni 13. julija 1920 pa se je zgodilo nekaj strašnega. Tržaški fašisti so Narodni dom polili z bencinom in ga požgali. Strip Črni plamen opisuje prav ta dogodek. In tudi Boris Pahor je napisal novelo Grmada v pristanu, v kateri opisuje požig doma.

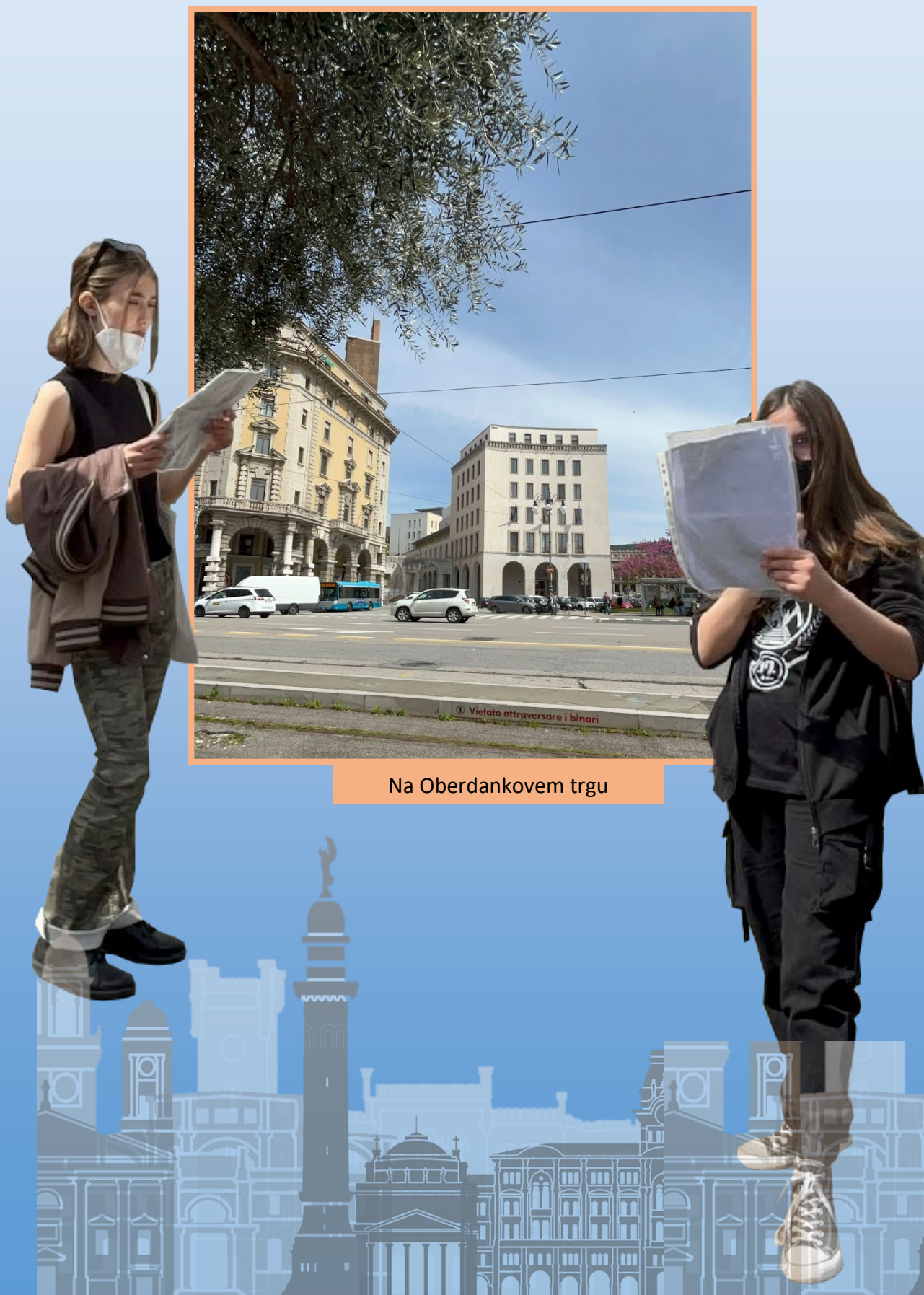
Stopili smo v dom, ki ga že poznamo, saj je v pritličju Knjižnica za mlade bralce. Živa, Matilde in Thomas so pripravili izčrpno raziskavo o zgodovini doma, katerega načrt je izdelal arhitekt Maks Fabiani. V domu je bilo takrat cel kup dejavnosti: kavarna, restavracija, hotel, telovadnica društva Sokol, knjižnica, banka in velika gledališka dvorana.

In še zadnja postojanka, Oberdankov trg. Na vrsti sta bili Matilde in Greta. Zbrali smo se na postaji Oopenskega tramvaja, ki že dolgo ne vozi, saj ga leta in leta popravljajo. Greta, ki živi tukaj zraven, nam je povedala, da se je trg nekoč imenoval Kasarniški trg (Piazza Caserma) in je segal do našega Narodnega Doma, kasneje pa so zgradili pred Narodnim domom palačo. Sedaj se trg imenuje po iredentistu Oberdanku. Načrtoval je atentat na avstrijskega cesarja Franca Jožefa. Zaradi tega so ga usmrtili in Oberdank je postal narodni heroj. Trg obkroža več palač, ki gostijo tudi muzeje sodobnejše zgodovine. S trga Oberdank smo pohiteli do avtobusne postaje in se peljali nazaj do šole.

V Narodnem domu

Ker je še veliko zanimivosti, ki si jih nismo ogledali, smo se odločili, da bomo šli še na en turistični potep po našem lepem mestu.

Na Oberdankovem trgu

Kratki igrano-dokumentarni film

Decembra smo učenci in učenke 2.razreda s Katinare pripravili kratki igrano-dokumentarni film o naši šoli za učence osnovne šole na Gorenjskem.

Z njimi smo sodelovali v projektu Zoomčki, v katerem smo se večkrat srečali po Zoomu, in da bi izboljšali svojo slovenščino, smo se pogovarjali v manjših skupinah, vsakič o novi temi.

Profesorica je uredila besedilo po naših predlogah. V razredu smo si razdelili besedilo tako, da je vsak nastopal v vsaj treh delih. Za domačo nalogo smo govorjeno besedilo prepisali na večje kartone. Takim kartonom v resnici pravijo

“bobni” in se uporabljajo v primeru, ko mora nekdo v pravem trenutku nekaj povedati pred kamero.

Zmenili smo se tudi, kdo bo režiser, snemalec, fotograf, tajnica in rekviziterka.

Jaz sem bila rekviziterka. Moja naloga je bila, da sem sestavila “bobne”, če bi jih potrebovali, in da sem pripravila rekvizite, ki smo jih uporabljali v določeni sceni.

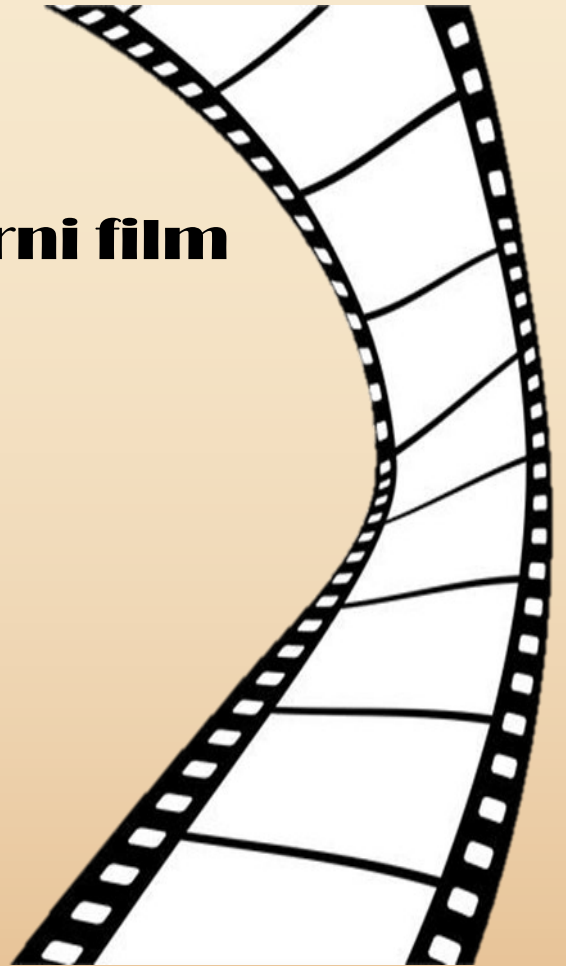
Moja sošolka Petra je bila tajnica. Njena naloga je bila, da skrbi in pazi, da je vse urejeno in pripravljeno za vsako sceno.

Melissa je bila fotografinja. Ona je pri vsaki sceni nekaj fotografirala za šolski časopis.

Snemalca sta bila v glavnem dva, Matteo B. in Mattia. Onadva sta s pametnim telefonom posnela ves film, ki ga je nato Matteo sestavil.

V filmu smo govorili o zgodovini šole, obiskali smo vse tri razrede in druge prostore in šli celo na podstrešje. Tam so pospravljeni vsi stari predmeti, ki so jih uporabljali pri pouku pred mnogimi leti, kot npr. lesene klopi, črna tabla in staro računalno.

Potem smo v naši učilnici pokazali plakate, ki so

nastali ob različnih dejavnostih ali projektih. Predstavili smo tudi, s čim se ukvarjamo skozi celo leto. Pokazali smo učbenike in malico, ki jo prinašamo od doma, in našeli jezike, ki se jih učimo na šoli.

Na koncu smo pozdravili v slovenščini, italijanščini, angleščini, nemščini, furlanščini, srbsčini in nekaterih drugih narečjih.

Povabili smo jih v Trst, da bi jim razkazali mesto in jim za konec voščili vesele božične in novoletne praznike.

Petra Zennaro, 2. razred na Katinari

Zgodba o enkratni pustolovščini.

Nekega dne, ko sem se s sošolci igral na dvorišču, je Filippo močno brcnil žogo, zato je ta zletela na drevo in stresla krošnjo. Z drevesa je na naše veliko presenečenje padel star pergament, zavit s pentljo. Odvil sem ga in na njem je bil narisani zemljevid s skrivnostnimi znaki!

Likovni izdelek : Sofia Močilnik, 2. razred

Lofica d

Takoj smo hoteli najti zaklad, do katerega je bilo samoumevno, da pelje zemljevid, saj je bil na koncu poti narisana velik rdeč križ. Nestrpni in veseli smo se odpravili na pot, a smo kmalu ugotovili, da stvar ni bila tako zabavna.

Hodili smo najprej skozi mesto do svetega Justa, zavili smo proti Opčinam, prišli v gozd in šli naprej. Hodili smo, po pol ure smo še hodili in hodili. .. Tej poti ni bilo videti konca. Po treh urah smo prispeli na vrh Triglava in iskali skrito luknjo ... in ker »kdor išče, ta najde« smo jo tudi mi odkrili pod skalo, na kateri je sedela Greta.

Na zemljevidu je pisalo, da moramo noter, zato smo smuknili v skrivnostno luknjo in ... kar naenkrat smo padali v črno praznino: tista majhna, ničvredna luknja je bila v resnici prava globoka jama! Nekaj minut smo padali, potem pa smo z velikim pljuskom pristali v vodi! Morali smo naprej, a smo bili premraženi in utrujeni. Kljub vsemu se nismo predali!

Čez petsto metrov smo prispeli do debelih lesenih vrat. Kljub vlagi in plesni jih niti Marin ni premaknil. Že smo se odpravljali nazaj, ko sem opazil, da je na vratih nekaj pisalo. V les je bilo vklesano sledeče besedilo: »Sam ne boš niti muhe ranil, skupaj pa lahko podrete vse gore na svetu.« Ojoj, kakšna uganka, a smo vseeno po dolgem tuhtanju razumeli, da moramo vrata odpreti vsi skupaj. In res, ko smo poskusili prav vsi skupaj, so se vrata na široko odprla. Pred nami je bil takšen razgled, ki ti je vzel vso sapo! Videlo se je vse do obzorja, gozd in sonce!

To je pomenilo, da so bili zaklad pravzaprav dom, življenje in ljubezen, ki so nas obdajali!

Rok Fonda, 1. razred

Moj dan

Kako lepo! Lahko letim nad mestom z vsemi drugimi pticami ... Kar naenkrat zaslišim nek trésk in me zabolijo oči. Slišim glas, ki me kliče. Odprem oči. Ležim v svoji postelji in oče je pravkar odprl vrata sobe,

prižgal luč in mi pravi, da je že čas, da moram vstati. Jaz se kot mrtev znova vržem na blazino in zago-drnjam: "Ne, ne more biti že jutro ...". Še ves zaspan se oblečem. Nato grem v kopalnico in si snamem nočni aparat, si umijem obraz in grem v kuhinjo, da bi kaj zajtrkoval. Ponavadi jem mleko s piškoti ali kos-miči. Po zajtrku si obujem čevlje, oblečem bundo, vzamem šolski nahrbtnik in sedaj lahko z očetom in s psom odidemo v garažo po avto. A preden bi odšla, mi mama da malico, ponavadi je to sendvič. Sedaj se lahko dan začne.

V sredo imamo na urniku: naravoslovje, glasbeno, zgodovino, zemljepis, Sprehod z baronom, alternativne dejavnosti in berilo. Na šoli so mi zelo všeč odmori, ker lahko s sošolci igram nogomet, kar so nam na os-novni šoli prepovedali. Med alternativnimi dejavnostmi ponavadi pišemo naloge, kar se meni zdi zelo koristno. Ob sredah končamo šolo ob 13:45. Po šoli me ponavadi pride iskat oče, ko pa se mi ne mudi, grem kar z avtobusom. Danes pa se moram hitro odpraviti, ker se ob 15. uri začne teniški trening v Gorici. Včasih, ko smo zares pozni, jem kar v avtu.

V Gorico nas vedno pelje mama, ker tam trenira tudi moja sestra. Če pa nas mama ne utegne peljati, greva kar z vlakom. Ko se v avtu vozimo, poslušamo glasbo. V Gorici treniramo že četrto leto in se tam ze-lo zabavamo s prijatelji in učitelji. Že je ura, trening se je začel.

Ob sredah treniram od 15:00 do 19:30. Najprej igram s sestro in z drugima dvema prijateljema. Ko ob 17. uri oni končajo trening in imajo atletske priprave, jaz nadaljujem z drugo skupino do 18:30, nato imam še sam eno uro atletske priprave. Jaz veliko treniram, ker mi je tenis zelo všeč, in ko bom velik, želim postati tenisač.

Ko se trening konča, moram počakati, da pridem domov, preden lahko kaj pojem. Ko sem doma, se naj-prej stuširam in povečerjam, kot če ne bi jedel celo večnost. Pripravim si šolsko torbo in si umijem zobe, ampak preden se odpravim v posteljo, pogledam, če je na sporedu kakšna nogometna tekma. Jaz sem navijač AC Milana in vedno, ko igra, sledim tekmam. Doma imam denarnico od Milana, blazino od Milana, plišastega medvedka z majčko od Milana, peresnico, brisačo in celo zobno pasto. Ko je tekme konec, pa sem pripravljen za spanje. Luči se ugasnejo – lahko noč.

Victor Cosma, 2. razred na Katinari

IZLET V SEŽANO V KORAKU S KOSOVELOM

Malo posebno soboto sem preživel s sošolci in profesorji na vodstvu po poteh Srečka Kosovela v njegovi rodni Sežani. Sežano sicer že vsi poznamo, tokrat pa smo imeli priliko spoznati tudi nekaj novega v spremstvu izkušene vodičke Mateje Kralj.

26. marca smo se srečali že zgodaj pri železniški postaji, se malo lovili in divjali, dokler niso prišli profesorji, s katerimi smo spoznali življenje slavnega slovenskega primorskega pesnika Srečka Kosovela. Zbor je bil dogovorjen že ob 9:45 pred postajo z vodičko. Najprej smo se sprehodili do drevesa, kjer nam je vodička prebrala pesem Bor in nam obrazložila, da so v tistih časih sadili mnogo borov na Krasu. Pesem poznam, ker sem jo tudi sam recitiral v katinarskem gozdičku, kjer smo protestirali za ohranitev dreves. Povedala nam je tudi, da je moral Kosovel vsakič, ko se je vračal iz Ljubljane, prehoditi dobre 4 kilometre, da bi prišel do doma svojih staršev, in da mu je bil Kras zelo všeč. Potem smo nadaljevali pot do srednje šole Srečka Kosovela, kjer smo na zidovih šole utegnili prebrati različne pesmi. Najbolj mi je ostala v spominu primerjava gnoja in zlata, saj se mi je zdela kar žalostna. Ko smo prišli do gledališča, smo tam

imeli kratek počitek in si privoščili sladko malico.

In tako smo potem nadaljevali naš izlet vse do osnovne šole, kjer se je Kosovel rodil in kjer se sedaj nahaja njegova spominska soba. Na poti nazaj smo bili že utrujeni, a istočasno smo se zelo zabavali, si nagajali in se lovili.

Od tam pa smo se vrnili do postaje, kjer so nas čakali starši. V Trst smo se vrnili utrujeni in lačni, a polni novega znanja in doživetij. Najbolj mi je ostala v spominu pesem, v kateri pesnik govori o eksploziji in disharmoniji, ki pride do nas in kaže svoj obraz. Predvsem beseda eksplozija me je zelo pritegnila.

Carlo Lovero, 1. razred na Katinari

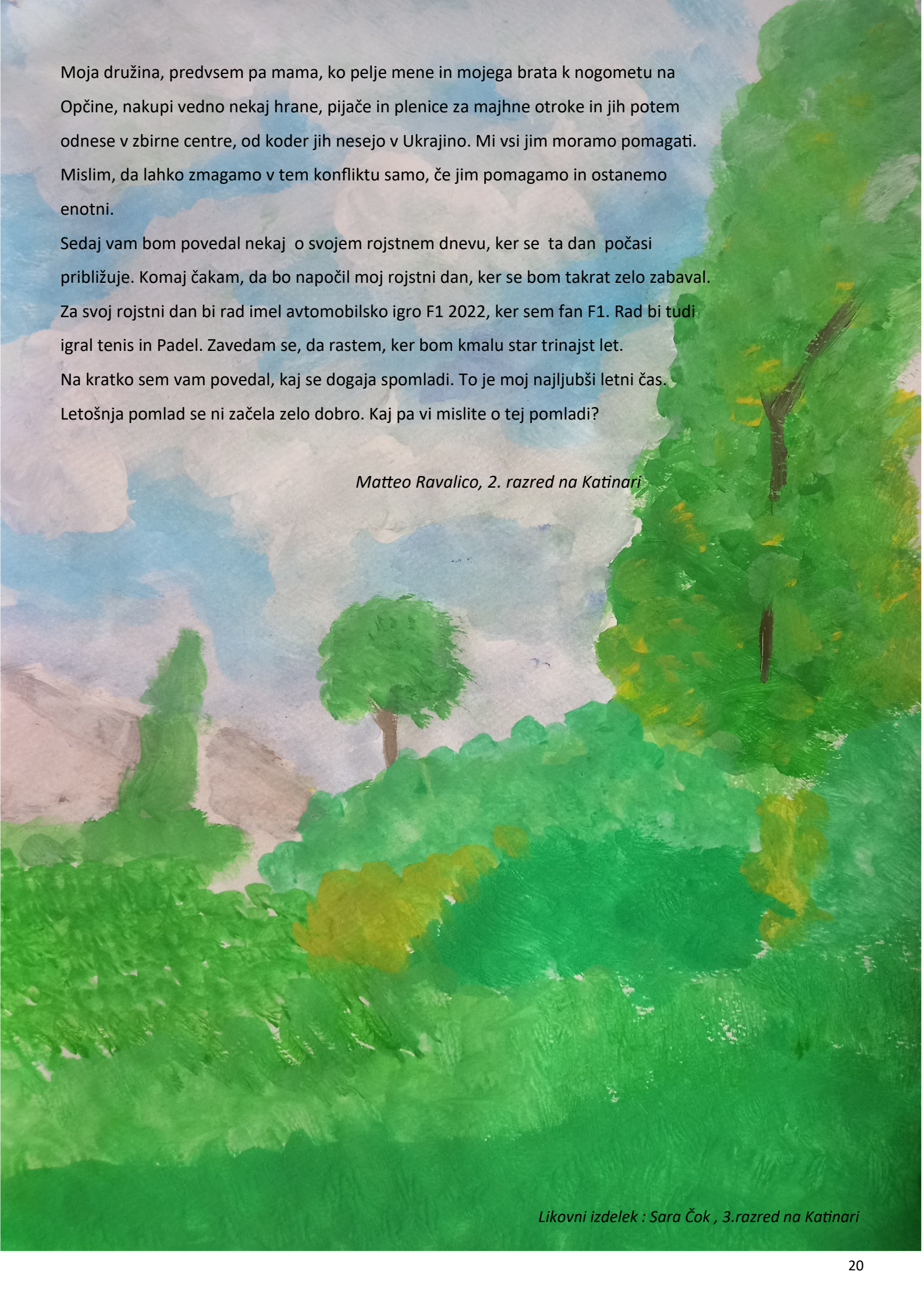
Pomlad

Pred nekaj dnevi se je začela pomlad.

Jaz sem bil in sem zelo vesel, ker se približuje moj rojstni dan, ki ga praznujem 28. maja.

Na žalost se je pred enim mesecem začela vojna med Ukrajinci in Rusi, ko je predsednik ruske države Putin rekel, da bo napadel Ukrajino, ker je hotela vstopiti v zvezo NATO.

Sedaj po poročilih pravijo, da hoče Putin ustvariti novo Sovjetsko zvezo. S tem, kar je on naredil, je postavil vse ljudi Evropske unije v zadrego. Pomislimo malo na vse tiste družine in predvsem otroke, ki v Ukrajini trpijo zaradi vojne.

The background of the page is a child's painting. It depicts a landscape with several green trees of varying sizes and shapes. The sky is painted in shades of blue and white, suggesting clouds. The foreground is dominated by large, textured green brushstrokes, possibly representing grass or a field. The overall style is expressive and characteristic of a young child's artwork.

Moja družina, predvsem pa mama, ko pelje mene in mojega brata k nogometu na Opčine, nakupi vedno nekaj hrane, pijače in plenice za majhne otroke in jih potem odnese v zbirne centre, od koder jih nesejo v Ukrajino. Mi vsi jim moramo pomagati. Mislim, da lahko zmagamo v tem konfliktu samo, če jim pomagamo in ostanemo enotni.

Sedaj vam bom povedal nekaj o svojem rojstnem dnevu, ker se ta dan počasi približuje. Komaj čakam, da bo napočil moj rojstni dan, ker se bom takrat zelo zabaval. Za svoj rojstni dan bi rad imel avtomobilsko igro F1 2022, ker sem fan F1. Rad bi tudi igral tenis in Padel. Zavedam se, da rastem, ker bom kmalu star trinajst let. Na kratko sem vam povedal, kaj se dogaja spomladi. To je moj najljubši letni čas. Letošnja pomlad se ni začela zelo dobro. Kaj pa vi mislite o tej pomladi?

Matteo Ravalico, 2. razred na Katinari

Likovni izdelek : Sara Čok , 3.razred na Katinari

Izlet v Milje

učenci 1. razreda na Katinari

IZLET Z LADJO ... Z DEŽEVNIM KONCEM!

16. septembra smo šli na šolski izlet v Milje z ladjico Delfino Verde. Spremljala sta nas profesor Poredoš in profesorica Samec. Dobili smo se na pomolu v Trstu in ob 7.50 smo stopili na ladjo. Šli smo na njeno streho in se usedli na stole ter se pogovarjali.

Ko smo prispeli v Milje, smo se sprehodili do vrat svetega Roka. Nato smo stopili v stare Milje in se odpravili do glavnega trga, kjer stojita cerkev in županstvo. Ogledali smo si vse vhode in tudi stare hiše. Potem smo se vrnili na trg in se razdelili na dve skupini za ogled županstva. Najprej je šla prva skupina, medtem ko smo jaz in drugi čakali zunaj. Videli smo druge otroke in jih vprašali, zakaj niso v šoli. Odgovorili so nam, da je v šoli stavka.

Nato je prva skupina prišla ven in mi smo vstopili v stavbo. Šli smo gor po stopnicah in na vrhu nas je čakal nek gospod, ki nam je govoril o županstvu ter nas pospremil do sobe, kjer se srečujejo politiki za sestanke. V njej je bilo veliko stolov za dvema dolgima mizama, na koncu sobe pa so bili trije večji stoli: eden na levi in eden na desni, na sredini pa je bil največji stol. Gospod nam je obrazložil, da tam sedi županja. Bilo je zelo zanimivo in smo se tudi slikali okoli županovega stola. Eden od nas se je tudi usedel nanj. Potem smo šli ven in pojedli malico. Medtem ko smo jedli, sta nama profesorja izročila list, na katerem je bil zemljevid starih Milj. Na njem smo si označili

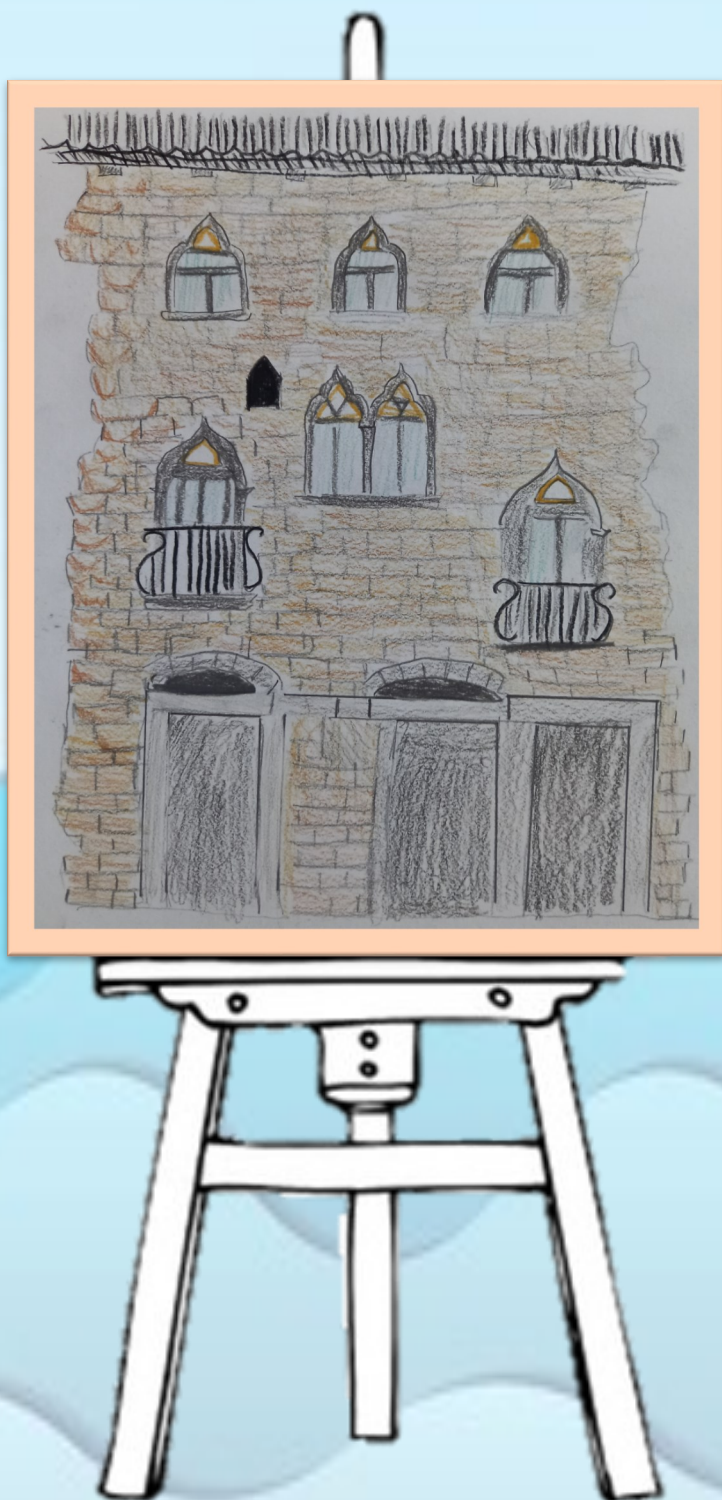
Giada Odoni

stare vhode, najpomembnejše stavbe in cerkev. Ko smo pojedli, smo odšli do avtobusne postaje. Tja je prišel avtobus, ki nas je odpeljal na grič, kjer je bila majhna cerkvica še iz srednjeveških časov. Profesorica Samec nam je govorila o zgodovini te cerkve. Nazaj smo se vrnili peš. Približno na sredini poti smo naleteli na srednjeveški grad. Nismo vstopili vanj, vendar se mi že od zunaj ni zdel nič posebnega, zato nisem bila zelo žalostna. Ko smo se vrnili v star del, nas je čakal sladki konec: SLADOLED!!! Nekateri so šli v eno sladoledarno, nekateri pa v drugo. Lizali smo ga zunaj na klopeh in se zabavali. Ko smo polizali sladoled, je bil čas za odhod. Šli smo do pomola in stopili na Delfino Verde. Tudi na poti nazaj smo sedeli zunaj, le da je začelo na sredi poti deževati. Ampak kljub dežju sem se zabavala, ker sem bila v dobri družbi. Tega izleta se bom dobro spominjala, ne samo zato, ker so mi Milje všeč, temveč ker sem veliko bolje spoznala svoje sošolce in se z njimi spoprijateljila.

Tiziana Carnici

Izlet z najlepšim koncem!!!

Dobili smo se na nabrežju na pomolu ladjice Delfino verde, ki nas je pripeljala v Milje. Ko smo prišli v Milje, smo hodili in prispeli do cerkve. Cerkev smo si ogledali samo od zunaj. Bila je zelo lepa, zgrajena v gotsko-beneškem slogu in z velikanskim oknom prav na sredini. Po ogledu cerkve smo šli do županstva, ki stoji na istem trgu. Vstopili smo v sobo, v kateri je bil stol županje. Tam nas je čakal nek gospod, ki nam je pripovedoval o zgodovini stavbe. Imeli smo tudi priložnost se usesti na županjin stol, ki je bil zelo mehek. Potem smo šli peš do avtobusne postaje in čakali avtobus. Ko je prišel, smo stopili vanj in se odpeljali do zelo stare cerkve na griču, kjer je bilo nekoč staro naselje. Profesorica Samec nam je obrazložila, da je ta cerkev zelo stara in da je bilo naselje zgrajeno na griču zaradi boljše obrambe pred napadalci z morja. Za cerkvico so bili tudi ostanki hiš. Pomislili smo tudi, kaj bi lahko delali, če bi živeli v tistem starem naselju. Pomislili smo, da bi lahko bili kmetje ali obrtniki ali nekaj drugega. Hodili smo dosti časa navzdol proti Miljam. Bolele so me noge in ko smo končno prišli do konca, smo si privoščili dober sladoled. Jaz sem izbrala sladoled z okusom pistacije. Potem smo se vrnili na ladjico. Ko je že izgledalo, da se je naš izlet bližal koncu, se je nato zgodila najlepša stvar: začelo je DEŽEVATI! Ta del izleta je bil zame najlepši. Bilo je tako lepo, da ko so mi profesorji rekli, naj se grem usest na sedež pod streho, tega nisem hotela, ker sem raje

Likovni izdelek: Eva Margaret Meng

uživala v dežju. Potem sem le šla, ker je začelo močno deževati. Jaz bi tam sicer ostala še ure in ure! Veste, meni je dež zelo všeč. Ko dežuje, sem namreč zelo vesela in sproščena.

Karen Antonini

Izlet v Milje

Nekega septembrskega dne smo se s profesorico likovne vzgoje in s profesorjem slovenščine odpravili na ekskurzijo v Milje.

Zjutraj smo se vsi srečali na pomolu Bersaglieri v Trstu, s katerega smo se z ladjico Delfino Verde odpravili v Milje. Ko smo prispeli do Milj, nam je profesorica razdelila zemljevide tega mesteca. Sam sicer že dobro poznam Milje. Povedala nam je, da si bomo ogledali županstvo. Preden pa bi šli na županstvo, smo si ogledali stare hiše, ki so jih zgradili že za časa beneške republike, ko so tam živeli bogati trgovci in ribiči.

Nato smo se razdelili v dve skupini. Moja skupina je ostala dol na trgu, medtem ko si je druga ogledala županstvo. Potem pa smo si šli tudi mi ogledat županstvo. Županstvo ima na pročelju znamenitega beneškega leva, posvečenega sv. Marku, ki ga vidimo pogosto v Benetkah pa tudi na slovenski in hrvaški obali. Spomnim se ga tudi iz Pirana. V skupini sem bil z Eelisom, Andreom, Danielejem in Manuelom. V županstvu je stala dolga stara miza, ob kateri so bili tudi stoli. Na koncu mize pa je bil največji stol, kjer ponavadi sedi župan. Tam se ukvarjajo s politiko in praznujejo poroke. Ko nam je nek gospod vse povedal o Miljah, smo se odpravili do avtobusne postaje. Tam smo počakali avtobus, ki nas je peljal gor na stare

Milje, kjer smo si ogledali cerkvico. Spomnim se, da je imela cerkev krasne freske in da je imela tudi posebno streho, ki je imela obliko stopnic. Ko smo si ogledali cerkvico, smo peš šli do gradu, kjer nam je profesorica razložila zgodovino Milj. Sam sicer poznam grad, saj se tam večkrat sprehajam s starši. Spomnim se, da so grad zgradili že v 16. stoletju v času beneške republike. Ostale so mi v spominu starejše hiše v zelo lepem gotsko-beneškem slogu. Od tam smo se odpravili do sladoledarne Jimmy, ki jo vsi dobro poznamo po zelo okusnem sladoledu. Jaz sem si naročil frappe. Ker nam je časa zmanjkalo, smo se morali hitro odpraviti nazaj na pomol, kjer je bila zasidrana ladjica Delfino verde. Med vožnjo z ladjico je začelo deževati. Sam dobro poznam zaliv, saj tam vedno jadram s svojo jadralno šolo.

Ko smo prispeli nazaj v Trst na pomol Bersaglieri, so nas tam že čakali starši.

Tega dne sem se naučil precej novih stvari,, čeprav sem jih veliko že vedel. Bilo pa mi je tudi všeč, da smo sploh šli na izlet, saj nam je pandemija prej to preprečevala.

Carlo Lovero

V sejni dvorani občine Milje

V cerkvi Marije vnebovyete

Profesorico so poklicali v tajništvo in je ni bilo več nazaj ...

Bil je petek in bila je peta ura, ura naravoslovja. Bili smo oblečeni v pustno šemo in profesorica Masten nam je pravkar razlagala, kaj je matična kamnina, ko je nekdo potrkal na vrata.

Rekli smo: »Naprej!«

Vstopila je gospa Martina.

Povedala je: » Profesorica Masten, tajnica vas pričakuje za tisto stvar.«

Profesorica je odgovorila: »Saj res!« potem pa nam je dejala: »Vrnem se čez malo, vi tiho počakajte,« in odšla je z neko veliko torbo.

Biti tiho je bilo zelo težko in smo zato začeli razmišljati, kaj je delala profesorica tako dolgo. Nekateri so mislili, da je šla uredit urnik, nekateri pa, da je šla v tajništvo in s tajnico pila kavo. Mislili smo že, da je popolnoma pozabila na nas.

Maska: Sara Olivo, 2. razred na Katinari

Likovni izdelek: Ambra Freilez, 1. razred

Minilo je še drugih deset minut in sošolci so me poslali pogledat, kje je profesorica. Šla sem do veže, nato v tajništvo, v risalnico, v ostale razrede in spraševala, ali jo je kdo videl. Vendar je ni bilo nikjer, zato sem se vrnila v razred. Bili smo sicer malo zaskrbljeni, ampak tudi veseli. Minilo je še pet minut in končno se je vrnila.

Vstopila je in takoj smo se zavedali, da je bila oblečena v tигра in za njo so ostali profesorji tudi bili oblečeni v pustne šeme: profesorica Danieli je bila oblečena v vilo, profesor Venanzi v Franceta Prešerna, profesorica Sosič v Indijanko, profesorica Samec v van Gogha ... Profesor Ferluga, ki je bil oblečen v astronauta, je prinesel tombolo in ostali profesorji so imeli krofe.

Da bi boljše igrali, smo dali kateder na sredo razreda in naše klopi okoli njega in sedli nanje. Igrali smo se, jedli in pili in ob koncu šolskega dne smo šli domov.

Bilo je imenitno presenečenje in zelo lep dan!

Anja Bajc , 1. razred

Maska: Petra Furlanič, 2. razred na Katinari

Maska: Matteo Ravalico, 2. razred na Katinari

Carissimo sig. Mauro Corona,

siamo alcune insegnanti della Scuola Statale Secondaria di Primo grado “Ciril in Metod” di Cattinara, dell’Istituto Comprensivo “Vladimir Bartol” di Trieste, che non hanno ancora perso la passione di lavorare con i ragazzi e farli partecipi di iniziative per migliorare il mondo che ci circonda.

La nostra scuola, istituita 230 anni fa, è frequentata da 53 ragazzi, è molto impegnata nella salvaguardia del patrimonio linguistico, culturale e naturale del territorio e attraverso vari progetti cerca di sensibilizzare e tutelare l’ambiente anche attraverso la cittadinanza attiva.

L’abbattimento di alberi di un piccolo bosco, che confina con il giardino della nostra scuola, per lasciar spazio alla costruzione di un nuovo ospedale pediatrico di cinque piani ed un parcheggio interrato di 728 posti macchina ci preoccupa da tempo e assieme ad associazioni ambientaliste e comitati locali la scuola ha preso le difese degli alberi e della salute attraverso diversi eventi, azioni e modi suggeriti anche dai ragazzi e dai colleghi, amici e sostenitori.

E’ così nata l’idea di sensibilizzare anche lei attraverso le lettere (o singole parti di queste) scritte dai ragazzi della seconda classe, che abbiamo il piacere di trasmetterle.

Sperando che troverà il tempo per leggerle e forse anche di scrivere una breve risposta, le porgiamo i più cordiali saluti.

Le insegnanti

Le ragazze ed i ragazzi della seconda classe durante una gara di corsa; uno dei loro divertimenti preferiti.

Gentile signor Mauro Corona,

mi chiamo Petra Zennaro e ho 12 anni. A scuola ci hanno sempre insegnato a proteggere gli alberi e la natura. Purtroppo ci sono persone a Trieste che non hanno ancora capito l'importanza degli alberi.

Per questo io e tutti i miei compagni di classe, con i professori, le chiediamo aiuto per salvare uno degli ultimi spazi verdi a Cattinara. La nostra scuola ha vicino appunto l'ospedale di Cattinara, e il Comune e la Regione vorrebbero spostare l'ospedale materno infantile Burlo Garofalo lì accanto, anche se hanno appena ricevuto i fondi per migliorare quello già esistente. Proprio dietro la nostra scuola si trova anche l'asilo nido comunale Bosco magico.

Abbiamo già raccolto più di 500 firme, e continuiamo tuttora. Abbiamo organizzato un evento nella pineta per cui abbiamo invitato la radio, i quotidiani locali e la televisione locali, sia slovena che italiana, e anche delle Carinzia austriaca; sono arrivati i giornalisti ad intervistarci. Ma ancora insistono.

L'anno scorso i ragazzi della terza hanno scritto una lettera al Sindaco, ma non abbiamo avuto nessuna risposta. Le scriviamo perché vorremmo fermare l'abbattimento dei nostri alberi, alcuni dei quali hanno più di 110 anni.

La invitiamo a visitarci qui a Trieste per conoscerci di persona e magari fare qualcosa anche per il bosco del Boveto a Barcola, dove tra gli alberi vorrebbero costruire una ovovia.

Petra Zennaro

... Nella pineta abbiamo cantato in cerchio una canzone sulle forze naturali. Fino ad ora, anche con l'aiuto di altre organizzazioni, abbiamo sistemato 30 casette e mangiatoie per gli uccellini, api, insetti e pipistrelli; la nostra idea era di metterne una su ogni albero. Con i tronchi dei vecchi pini abbiamo costruito un'aula verde, dove si tengono le lezioni.

Saremmo molto contenti se ci spiegasse nella nostra "aula boschile" un paio di cose sugli alberi.

Matteo Bruschina

... Abbiamo anche recitato delle poesie di Srečko Kosovel dedicate ai pini. Abbiamo raccolto tanti pensieri di filosofi, scrittori, pittori ed altri sugli alberi e sui boschi e li abbiamo regalati ai nostri sostenitori. Gli alberi sono nostri amici. Non possiamo abatterli.

Martina Bosich

... Noi abbiamo fatto molto per fermare tutto questo, ma penso che non basterà. Abbiamo raccolto anche 519 firme perché il nostro boschetto, ci hanno detto, ha 519 alberi.

Licia Manzin

La pineta di Cattinara è uno delle più vecchie ed è l'ultima zona verde vicino all'ospedale. In questa zona hanno già tagliato moltissimi alberi per costruire edifici, strade e parcheggi.

Molte volte andiamo a far lezione nell'aula verde, anche durante l'intervallo. Per le lezioni ci sediamo sui tronchi in cerchio e senza mascherine. E' molto bello perché siamo all'aria aperta, all'ombra e sentiamo gli uccellini cantare.

Se su ogni albero mettessimo una casetta, questo bosco potrebbe diventare un'attrazione turistica.

Abbiamo fatto molto, ma non basta. Per questo la preghiamo di aiutarci e di sostenerci in questa azione. Le saremmo molto grati.

Petra Furlanič

... Nonostante le nostre proteste vogliono abbattere il piccolo bosco per ingrandire l'area dedicata all'ospedale. Di per sé non è una cosa brutta, ma ci sono tanti terreni inutilizzati e disponibili e mi chiedo perché non potrebbero utilizzare questi spazi. Anche solo un piccolo consiglio andrebbe bene.

Melissa Bognolo

...Durante le lezioni, le conferenze ed i progetti abbiamo imparato che gli alberi aiutano le persone malate. Se ora taglieranno tutti gli alberi, gli ammalati dalle finestre ospedale vedranno un parcheggio ed un grande edificio di cinque piani invece di vedere una bellissima isola verde.

Lei, signor Corona, che intaglia il legno, ci potrebbe aiutare donandoci qualche oggetto per abbellire il nostro bosco.

Victor Cosma

... A scuola con le professoresse abbiamo parlato molto di lei, visto che è molto a contatto con la natura. Perciò la invitiamo a Trieste per parlarci un po' degli alberi e anche della sua biografia.

Florian Sgambati

... Durante gli intervalli andiamo nel bosco e giochiamo a rincorrerci e a nascondino.

Le chiediamo di aiutarci con qualche consiglio. Oppure se volesse venire a Trieste sarebbe il benvenuto.

Mattia Rosati

... Nel bosco ci sentiamo liberi e rilassati, ci piace e ci giochiamo. La natura ci aiuta a calmarci quando siamo tristi o nervosi. Più volte abbiamo abbracciato gli alberi per sentirci parte del bosco. A ciascuno di noi l'albero ha risvegliato sensazioni particolari. Sembrava che l'albero cantasse una canzone nella quale ci sussurrasse che lo dobbiamo salvare. Alcuni di noi hanno sentito il canto degli uccellini, il cammino delle formiche, altri una energia che saliva dai piedi alla testa ...

Le chiediamo di aiutarci, proviamo tutti assieme a salvare il bosco.

David Ramani

... Noi stiamo facendo di tutto per salvare questi alberi. Lei, caro Mauro Corona, che ama tanto la natura, che consiglio ci può dare? Può fare qualcosa per aiutarci?

Grazie mille,

Matteo Ravalico

... Durante le lezioni abbiamo imparato che gli alberi ci danno ossigeno per respirare e abbelliscono i luoghi. Fanno bene alla salute e aiutano a guarire le persone depresse o con qualche malattia. In Giappone hanno fatto un tunnel apposito per queste persone.

Il pino produce strati di terreno sopra le pietre, poi comincia a sparire e al suo posto cresceranno boschi misti. Non ci chiedono tanto, solo un po' di rispetto.

Un grande saluto dalla scuola sveti Ciril in Metod. Non si dimentichi dell'invito!

Andrea Rosa Fauzza

Katinara/Cattinara, 18 marzo 2022

Likovni izdelek: Eelis Lassig, 1. razred na Katinari

Naravne sile

Kličemo naravne sile,
zraven palčke, dobre vile,
floro, favno in ljudi,
združimo vse moči.

Zrak pošteno prevetrite,
ga s kisikom osvežite,
in očistite nebo,
da bo zdrav dež spral zemljo.

Kličemo naravne sile,
zraven palčke, dobre vile,
floro, favno in ljudi,
združimo vse moči.

Zemlja naj se obnovi,
seme hitro naj kali,
bujno raste in cveti,
in bogato obrodi.

Kličemo naravne sile,
zraven palčke, dobre vile,
floro, favno in ljudi,
združimo vse moči.

Vode naj se precedijo
in spet bistre žuborijo,
naj se sklne živi krog,
za prihodnji rod otrok.

Kličemo naravne sile,
zraven palčke, dobre vile,
floro, favno in ljudi,
združimo vse moči.

Avtorji skladbe

Glasba: Karel Novak - Čarli

Besedilo: Damjana Kenda Hussu

Orkestracija: Janez Gregorc

Izvajalca: Damjana Golavšek.

Zmagovalna pesem v vseh kategorijah na Slovenski popevki 2007.

<https://www.youtube.com/watch?v=Jss9o4mhm1A> (2022)

<https://www.youtube.com/watch?v=T1w3wxK3j8Y> (2007)

Le forze della natura

**Invochiamo la natura,
forze buone con premura,
flora, fauna e tutti noi,
solo insieme siamo eroi.**

L'aria venga ventilata
con le chiome rinfrescata
cielo e Terra ripuliti
son diamanti infiniti.

**Invochiamo la natura,
forze buone con premura,
flora, fauna e tutti noi,
solo insieme siamo eroi.**

E la Terra cambierà
ogni seme crescerà
spazi verdi ammirerò
se a cuore li avrò.

**Invochiamo la natura,
forze buone con premura,
flora, fauna e tutti noi,
solo insieme siamo eroi.**

Il gorgoglio dei torrenti
che si senta più dei venti
la natura rivivrà
e ogni spazio abbellirà.

**Invochiamo la natura,
forze buone con premura,
flora, fauna e tutti noi,
solo insieme siamo eroi.**

Prevod: Karin Ota

Nature forces

Likovni izdelek: Petra Zennaro, 2.razred na Katinari

We are calling nature forces,
dwarves and fairies, rainbow
horses,
flora, fauna, human race,
step together and embrace!

**May the air be fresh and healthy,
may the winds be blowing gently!
May the raindrops wash the sky,
clean the Earth and clear our sight!**

We are calling nature forces,
dwarves and fairies, rainbow horses,
flora, fauna, human race,
step together and embrace!

**May the soil be young again,
welcome seeds and nourish them,
make them grow big and strong
and feed the world around the globe!**

We are calling nature forces,
dwarves and fairies, rainbow horses,
flora, fauna, human race,

step together and embrace!
**May the waters be transparent,
running smoothly on their errands,
sending message to the world:
«Love all the children of the Earth!»**

We are calling nature forces,
dwarves and fairies, rainbow horses,
flora, fauna, human race,
step together and embrace!

**May the Sun be shining warmly,
may the Moon be twinkling friendly,
scattering stardust on the Earth,
blessing all the Universe!**

We are calling nature forces!
We are calling nature forces!
We are calling nature forces!

Prevod: Neli Orel

https://www.youtube.com/watch?v=Rz23CrG0_U

Osamljenost

Izbrani spisi učencev 2. razreda na Katinari

BELA SRNA

Včasih se tudi meni zgodi, da sem osamljena. To se mi zgodi samo v šoli med odmori. Med odmorom malicamo in gremo ven na dvorišče, kjer fantje igrajo nogomet in punce klepetajo. Jaz se počutim osamljeno, ker ko punce klepetajo, ne razumem njihovih pogovorov in se ne morem vključiti.

Njihovih pogovorov ne razumem, ker govorijo skoraj vedno stvari, ki jih jaz ne poznam. Klepetajo o Facebooku, Tik toku, Twitterju ... Vse stvari, ki jih jaz ne poznam in jih ne razumem, ker nimam telefona. Menijo se preko Whatsappa o tem, kdaj se lahko srečajo, da gredo ven na večerjo ali skupaj nakupovat, kje, s kom, ali koga bodo povabile ... Na vse te dogodke, ki jih meni ne povejo, me niti ne povabijo. Samo zato, ker nimam telefona, še ne pomeni, da sem različna oseba. Zato se med sošolkami počutim zelo izključena. Najslabše je še, da se niti ne zavedajo tega (ne vse), ker so tako osredotočene na svoje pogovore, da niti ne opazijo, kaj se dogaja okoli njih. Toda lahko se vsaj pogovarjam z eno sošolko, ker tudi ona nima telefona, tudi ona je izključena in je v istem položaju kot jaz.

Vsaj doma ni tako, doma se počutim zelo v redu, veselo, varno ... Kot bi se morala počutiti tudi v šoli.

Petra Furlanič

Likovni izdelek: Licia Manzin, 2. razred na Katinari

OSAMLJENOST

Osamljenost ni lepa stvar. Veliko ljudi si ne želi sploh več živeti zaradi osamljenosti, ker se počutijo tako, kot da ne bi nič veljali. Tudi meni se je enkrat zgodilo v življenju, da sem se počutil osamljen. To zaradi zgodbe, ki vam jo bom sedaj povedal.

Nekoč sem bil zaljubljen v punco, imenovala se je Špela. Vidno je bilo, da ona ni bila v mene zaljubljena. Žal je ona ljubila drugega fanta, s katerim nisem bil v dobrih odnosih. Ta fant se je imenoval Tomaž in me je vedno imel za norca.

Nekega dne, ko sem med odmorom s svojimi prijatelji sedel na klopcih in malical, se mi je kar na enkrat približal Tomaž. Bil je s svojimi prijatelji in ukazal tistim, ki so sedeli zraven mene, naj se umaknejo. Moji prijatelji so se Tomaža in njegove klape bali, ker so vedeli, da so bili zelo agresivni in da bi se lahko z nami stepili. Tokrat sem pa se res počutil osamljen, ker ne bi nikoli pričakoval, da bi me moji prijatelji pustili samega.

Tomaž se je usedel zraven mene in mi odkrito povedal, da ne smem več biti zaljubljen v Špelo, ker če ne, me bo on močno pretepel. Odgovoril sem mu, da žal tega ne morem, ker sem v tisto punco zelo zaljubljen. Kar se je takrat zgodilo, ne bom nikoli več pozabil.

Bilo je pet Tomaževih prijateljev in trije izmed njih so me držali za roke in za noge, da ne bi zbežal. Četrty je držal torto v rokah, peti pa je snemal s telefonom. Tomaž je naročil prijatelju, naj mu poda torto in mi jo je močno vrgel v obraz. Vsi okoli mene so se začeli smejati in to ne samo Tomaž in njegovi prijatelji, ampak praktično vsa šola. Tudi moji prijatelji so se režali, tega sploh nisem pričakoval.

Počutil sem se kot tarča in nisem imel nobenega izhoda iz te strašne situacije. Tomaž je odšel in sem mislil, da je hvala Bogu vsega tega konec, ampak najhujše me je še čakalo. Posnetek je poslal po internetu in jaz sem postal hec cele šole. Počutil sem se tako osamljenega, da sem se kar začel jokati, toda k sreči je to trajalo le nekaj dni in so vsi na ta dogodek pozabili.

Likovni izdelek: Nicole Kralj, 2. razred

Likovni izdelek: Petra Furlanič, 2. razred na Katinari

LISICA

Neko nedeljo je Nina pripravljala kovček in nahrbtnik, ker naj bi naslednji dan odpotovala s sošolci v šolo v naravi. Nina je pripravila vse: vzela je pižamo, imela je velik kovček, pripravila je tudi nahrbtnik in torbico. Naslednje jutro se je zbudila zgodaj, da bi prišla v šolo malo prej. Pospremila jo je mama. Pred vhomom v šolo jo je čakala profesorica, za šolo pa je že čakal avtobus. Bil je lep, sončen dan. Na pločniku so bili nekateri sošolci, ki so se pogovarjali s profesorico. Počakala je osmo uro v nekem kotičku. Ob osmih so se sošolci napotili k avtobusu. Položili so kovčke v prtljažnik, nahrbtnik so lahko držali pri sebi.

Nina je sedela v zadnji vrsti v avtobusu. Bila je malo žalostna, ker so se vse tiste punce, ki so malo prej sedele v zadnji vrsti, premaknile v prvo.

Ko so prišli v dom, so profesorice določile, kdo bo s kom v sobi. Deklice so se pritoževale, da nočejo biti v

sobi z Nino, ker je zelo čudna, zato je učiteljica določila, da se ji bo pridružila samo ena punca, ker je dom imel samo petposteljne sobe, punc pa je bilo po sedem. Nina je že bila v sobi, ko je vstopila Petra, Ninina sošolka. Tisti ponedeljek je Nina jedla sama, ker vsi, punce in fantje, niso hoteli biti z njo pri mizi. Bil je večer, ko je Nina razmišljala o tem, kako bi bilo lepo, če bi imela prijateljico. Petra je bila v sobi pri drugih puncah, ker so si pripovedovale razne zgodbe. Te so bile skrivnostne.

Ko je zvonec zazvonil, je pomenilo, da morajo vsi spat. Takrat je Petra šla v svojo sobo, kjer je bila Nina. Petra si je počesala lase, medtem ko je bila Nina že v postelji. Po desetih minutah je Petra ugasnila luč in zaspala. Nina se je zbudila, ker je zaslišala čuden jok. Jokala je Petra. Vprašala jo je, zakaj joka. Odgovorila ji je, da joče, ker so jo njene prijateljice imele za norca. Nina jo je potolažila in vprašala, kaj se je to zgodilo. Petra je odgovorila, da je to njena skrivnost; imela je fanta, ki jo je zapustil, ker je nosila aparat. Nina je rekla, da to ni nič hudega, ker ima tudi ona aparat.

Drugo jutro sta se zbudili ob pol sedmih, ker sta se pripravili na ekskurzijo. Ko sta se srečali v kopalnici, se je Petra zahvalila Nini za tisto noč, ker se je potem počutila bolje.

Profesorica je poklicala učence, ker je bila ura, da gredo v dolino, kjer naj bi risali in slikali. Prišli so v dolino in učenci so začeli malicati. Vsi so skupaj malicali, razen Nine, ker je bila preveč vesela, da se ji je zjutraj Petra zahvalila. Gledala je Petro, ki se je pogovarjala s puncami. Ko se je ozrla k Nini, se ji je nasmehnila ter jo pozdravila, nato se je zopet obrnila k prijateljicam in nadaljevala s klepetanjem.

Ko so se vrnili v dom, je Petra stekla z drugimi v sobe, ker so morali na stranišče, Nina pa je gledala skozi okno; bila je tako vesela, da so se ji ulile solze.

V tistem trenutku je Petra prišla s stranišča in zagledala Nino. Vprašala jo je, zakaj joče. Nina je odgovorila, da joka od veselja, torej ni nič hudega, naj jo to ne skrbi. Petra je začela pripovedovati, da so si vse punce predstavljale, da je bila Nina čudna, ampak potem, ko jim je Petra povedala o tisti noči, so se punce premislile in spoznale, da je Nina simpatična.

V četrtek zjutraj je Nina šla na stranišče in ko se je vrnila, Petre ni bilo v sobi. Na postelji je našla pismo, v katerem je pisalo, da mora Nina v sobo 38. Šla je v sobo, odprla je vrata in tam so bile vse njene sošolke, ki so jo povabile, da se usede blizu njih in da se pogovarja z njimi. Ko se je vrnila iz šole v naravi, je Nina vse povedala mami, ker je bila zelo vesela.

ČRV

Zgodilo se je, ko sem bil na počitnicah s starši v Cortini. Bilo je približno pred enim letom. Prispeli smo okoli sedme ure zvečer in jaz sem pomagal pripravljati večerjo; pogrnil sem mizo, medtem ko je moja sestra uporabljala telefon. Vprašal sem jo, ali mi pomaga in ona mi je odgovorila na grd način: Ne, nočem!!!

Tudi moji starši so ji rekli, naj mi pomaga, a je ona zopet rekla, da ne bo. Zato sem ji rekel, da je ona "šturla" in od tistega trenutka sem s tisto besedo vsem pokvaril večer.

Moji starši so mi rekli, kako si upam reči kaj takega in da te besede ne smem nikdar več ponoviti. Ukazali so mi, naj grem takoj spat. Mojo sestro pa so objemali in se skupaj z njo smejali, jaz pa sem bil v postelji sam in ves teden se ni nihče pogovarjal z menoj.

V tistem tednu sem se počutil zelo osamljenega. To je bil najslabši teden v mojem življenju. Danes, po enem letu, me to ne boli več.

Likovni izdelek: Martina Bosich , 2. razred na Katinari

ČRNI PANTER

Osamljenost je čustvo, ki ga je težko prenašati. Sili te, da razmišljaš o sebi, o mnenju drugih, ker se sprašuješ, zakaj se čutiš tako osamljenega. Potem se pretvarjaš, da si drugačen od tistega, kar si zares. Zato ne delaš tega, kar ti je všeč, ampak to, kar je všeč drugim; se ne oblačiš, kot je v modi v tistem trenutku. Mislim, da to je kar težko prenašati.

Najslabše je, ko najdeš osebo, ki te razume, ki ti hoče pomagati, ki je tvoj prijatelj, ker si mu všeč takšen, kot si, a niti z njim ne zmoreš biti tak, kot si.

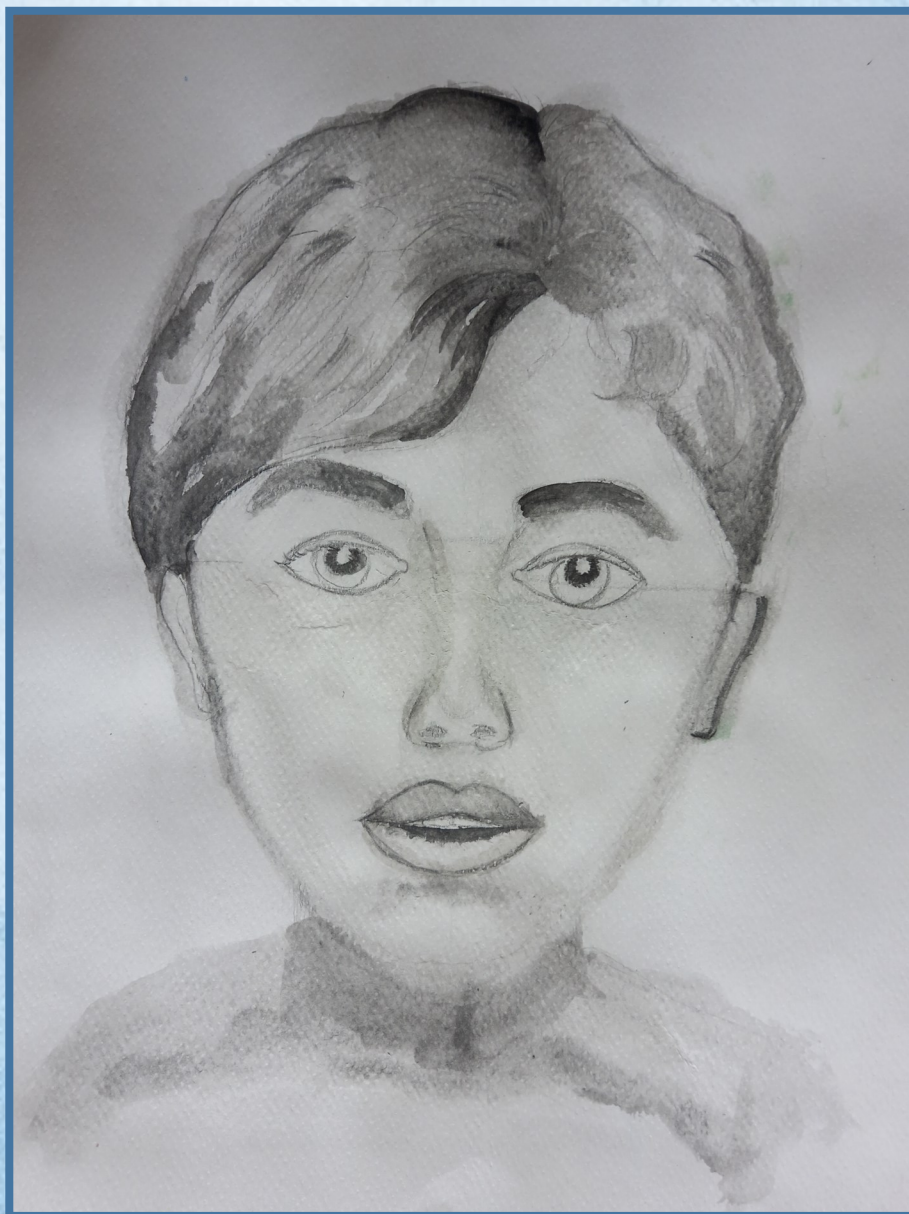
Veliko ljudi ti bo skušalo pomagati. Rekli ti bodo: "Ni pomembno, kar mislijo drugi," ali "Samo ti veš, kaj ti je všeč." ampak samo s časom boš to razumel in te ne bo več skrbelo mnenje drugih.

Vsi na tem svetu smo bili osamljeni, vsaj nekajkrat. Nekaterim je to všeč in to delajo samovoljno, nekateri pa bi bili raje drugačni.

Likovni izdelek: Petra Zennaro, 2. razred na Katinari

Kjer treniram, sem jaz ena izmed najmlajših igralk in četudi je razlika le za nekaj let, se mi zdi, da so nekatere moje soigralke kot z drugega sveta. K treningu ne hodim zaradi prijateljic in si ne predstavljam, da me one imajo za svojo prijateljico. Vseeno pa vem, da moram biti z njimi vljudna in do njih spoštljiva.

Likovni izdelek: Sara Olivo, 2. razred na Katinari

KOS

Včeraj smo se kot vsako soboto zmenili z bratranci, da gremo v gozdiček s kolesi. Ko smo se srečali, sem takoj opazil, da ima Gioele novo in večje kolo. Vesel sem bil zanj, ampak sem bil malo razočaran, ker sem sam še vedno imel manjše kolo, čeprav sem starejši. Bil sem edini, ki sem imel manjše kolo, in zaradi tega sem bil žalosten.

Ker nisem mogel drveti kot oni, sem se počutil malo osamljenega. Zmenili smo se, da bomo tekmovali, kdo doseže boljši čas. Čeprav sem dal vse od sebe in močno potiskal s koleno in nogami, mi ni uspelo kolesariti hitreje od njih. Bil sem jezen, razočaran in bi najrajši bi odšel domov.

Moji bratranci se niso zavedali, kako se počutim. Rekli so mi, da danes nisem v formi. Bilo pa je veliko boljše, ko smo po tekmi šli prav v notranjost gozdička, kjer so drevesa bolj gosta. Tam pa ja sem bil jaz prvi, ker sem z manjšim kolesom bolje kontroliral kolo. Začel sem se zabavati in se počutiti bolje; kmalu sem pozabil na občutek osamljenosti, ki sem ga imel malo prej.

Matteo Ravalico

Likovni izdelek: Aleš Ricciato, 2. razred

ŽIVLJENJE BREZDOMCA, SKRIVNOSTI IN POSEBNOSTI

Zbudim se vsako jutro, ob prvem žarku sonca. Moj dom je klopca na glavni železniški postaji. Poleti je vroče za crknit, pozimi pa je tako mrzlo, da sploh ne čutim rok. Življenje brezdomca je težko, toda meni je še kar všeč. Navadnega življenja v hiši z drugimi ljudmi se sploh ne spomnim več. Minilo je toliko časa, da ga več ne štejem.

Skoraj nič si ne moram privoščiti, zaradi tega je vsaka malenkost zelo pomembna. Smetnjak je moja

Likovni izdelek: Greta Waltritsch, 2. razred

trgovina. Kar ostali odvržejo v smeti, je moj obrok. Včasih se kakšna dobra duša ustavi in mi ponudi kakšno pravo hrano ali celo nekaj denarja. Tokrat si lahko privoščim kaj toplega in to mi zelo olepša dan.

Z drugimi brezdomci se slabo razumem. Ne da jih sovražim, ampak boj za življenje je vsakdanja realnost na cesti. Vsak si želi najboljšo klopco, najtoplejše obleke in odeje in najbolj okusno hrano. Zaradi tega se z drugimi večkrat skregam in vsake toliko tudi stepem.

Morda bi se lahko nekdo vprašal, kako mi je lahko to življenje všeč. Imel sem že večkrat možnost, da se vrnem v civilizacijo, veliko je tudi dobrih ljudi, ki skušajo pomagati brezdomcem. Zavetišče za brezdomce sploh ni opcija. Ni to zame in nikoli ne bo. Brezdomci smo pač taki, nerazumljivi in čudni, ampak konec koncev smo dobri ljudje.

David Ramani, 2. razred na Katinari

Likovni izdelek: Veronica Milani, 1.razred na Katinari

Likovni izdelek: Sofia Močilnik, 2. razred

Kaj mi pomenijo glasba, šport, prijateljstvo, družina ...

Dejavnosti, skupnosti, občutki ...

Vse to je del mojega običajnega dneva.

Odgovori učencev 3. razreda

Prijateljstvo:

Glede prijateljstva in družbe se v Trstu počutim precej bolj domače. Družba je bila v moji prejšnji šoli precej bolj razdvojena. Spletke so bile vsepovsod. Tukaj v Trstu pa ni tako. Moja opažanja so pokazala, da je zamejska slovenska šola bolj povezana kot slovenska središčna. Obenem se bom na šoli v Trstu naučil še en jezik, in sicer italijanščino.

Oskar Golob

Prijateljstvo je ena izmed najlepših stvari, ki jih lahko imaš ali dobiš. Če nimaš prijateljev, ne boš nikoli imel nekoga, ki ti lahko pomaga, ko ne zmoreš več, ko so vsi proti tebi in nimaš nobenega, ki te lahko brani. Prijateljstvo je čudovita stvar. Prijatelje moraš imeti, ker brez njih je skoraj nemogoče živeti.

Stefania Fabris

Prijateljstvo je zelo pomembno, ne toliko kot družina, ampak je pomembno. S prijateljem se smeješ, igraš, si pomagaš, deliš svoje stvari, z njim se posvetuješ ... Prijatelj je brat ali sestra, ki si ga ali jo ti izbereš. Prijateljstvo je to. Če imaš pravega prijatelja, si dobil zaklad.

Sara Michelazzi

Mislím, da je najlepše čustvo veselje. To pomeni, da izražaš pozitivne vibracije, da si vesel. Najlažje je biti vesel, ko si v družbi. V mojem primeru so najljubše prijateljice osebe, s katerimi se najraje veselim, smejem. Čeprav se včasih z njimi skregam, bodo vedno moje najljubše prijateljice. Vse to naše veliko prijateljstvo združuje šport.

Lara Orlando

glasba:

Večkrat razmišljam o glasbi in o delu, ki stoji za vsako posamezno pesmijo. Začudi me, kako lahko skupina zvokov večkrat ustvari nekaj, kar je za sluh zelo prijetno.

Izredno rada poslušam glasbo, predvsem pod tušem ali v avtu. Čeprav je glasba nekaj abstraktnega, mi dela veliko družbe.

Menim, da lahko glasbeni okus neke osebe o njej veliko pove in zato malokrat razkrijem svoj glasbeni okus. Ne vem točno zakaj, a me spravi v zadrego. Je kot razkriti del svoje osebnosti.

Veronica Bello

Glasba je magična. Nekega dne sem bila žalostna in tako sem vzela telefon in poslušala glasbo. Takoj se mi je zazdelo, da je vse v redu in sem bila spet vesela. Glasba nam podari vesela in žalostna čustva. Zelo mi je všeč in poslušam jo vsak dan, na telefonu, na radiu in tudi, ko igram klavir. Glasba je kot zdravilo.

Elly Sturman

Igranje klavirja je prav tisto, kar mi je odprlo svet čustev in sanj. Pri klavirju mi je bilo in je še najbolj všeč to, da lahko igraš potih, glasno, staccato ... Predvsem mi je všeč, da lahko med igranjem nežnih skladb izražam svoja čustva.

Margareta Pahor Sigismondi

Glasba je zame temeljna. Z glasbo uspem izraziti vsa svoja čustva. Glasbo poslušam, medtem ko grem v šolo ali ko sem sama doma. Kadar sem v stiski in veliki tesnobi, me glasba pomiri.

Sara Gustin

Ob glasbi je v mojem življenju zelo pomembno tudi petje. Ne glede na to, katera zvrst pesmi je, meni je všeč peti vse. Zmeraj pojem, ko si pripravljam šolsko torbo, ko se tuširam, ko si umivam zobe. Skratka, pojem od jutra do večera.

Luka Biancuzzi

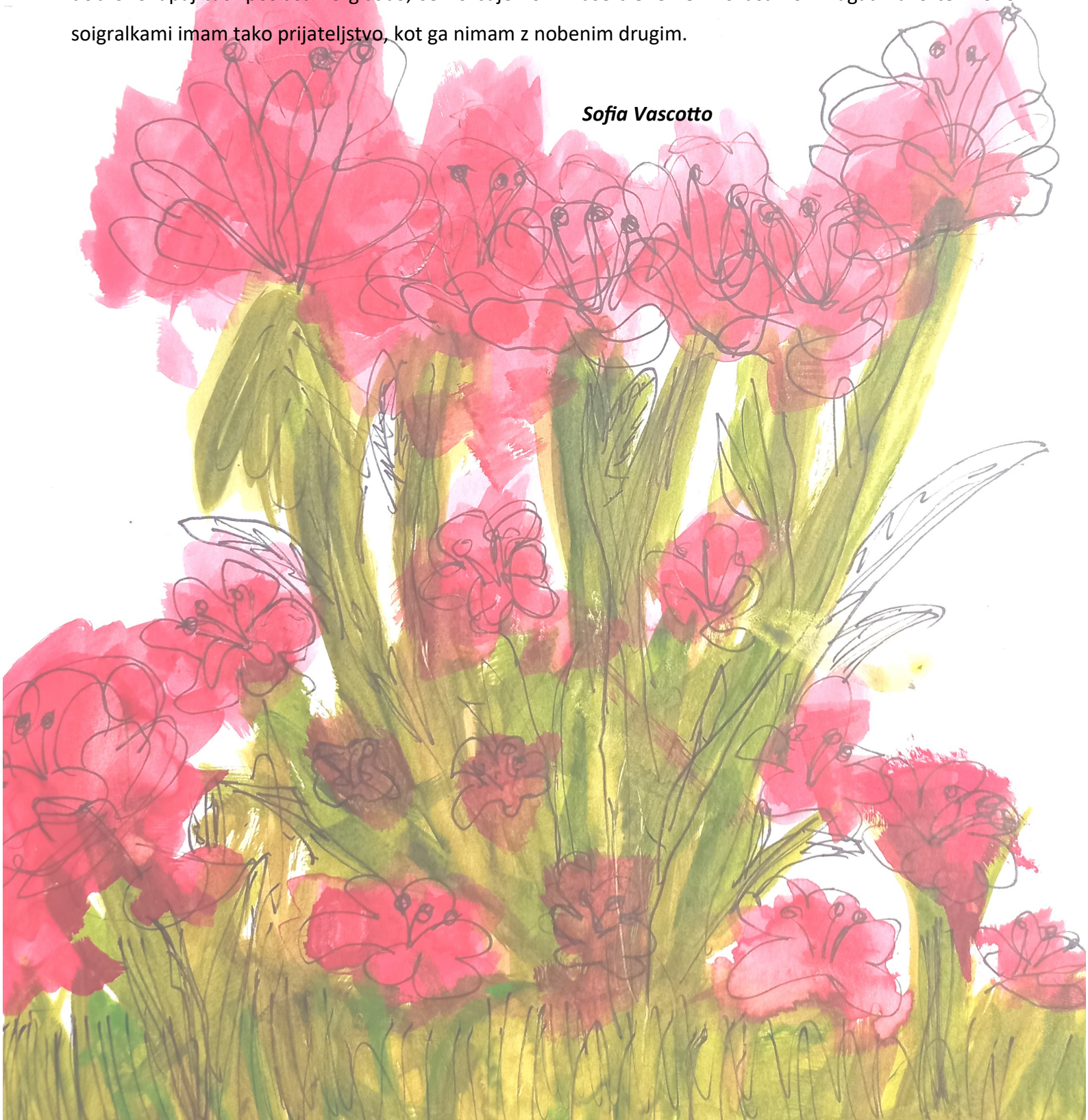
Glasba mi pomeni to, da ko jo poslušam ali zaigram, poletim v drug svet. Rada imam skoraj vse stile, od jazza do moderne glasbe, ker vsak stil ima različno zgodovino in podaja različna čustva. Zame je glasba to, da ko jo poslušam, ne mislim več na druge stvari, mislim le na ta trenutek, ki je zelo lep.

Nancy Buffi

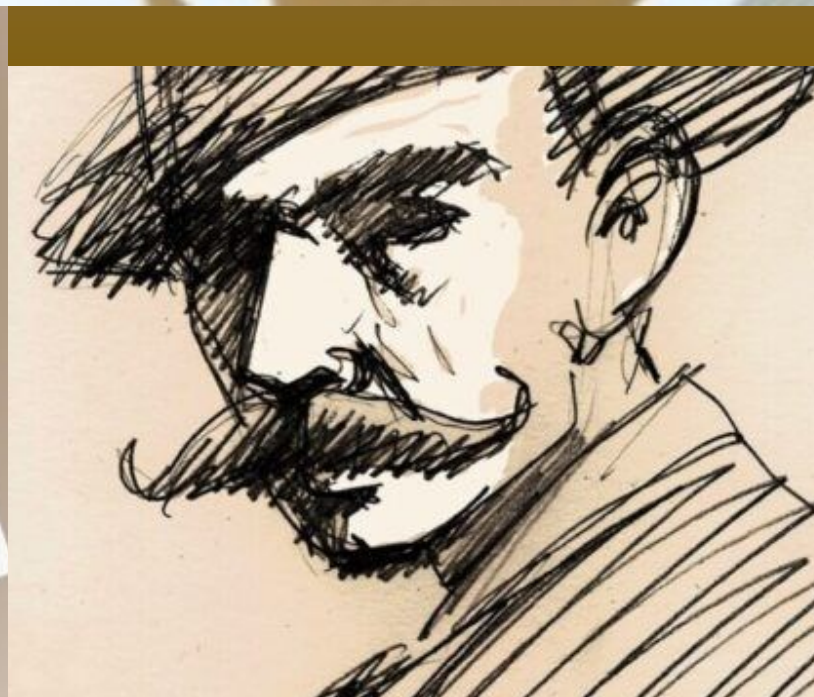
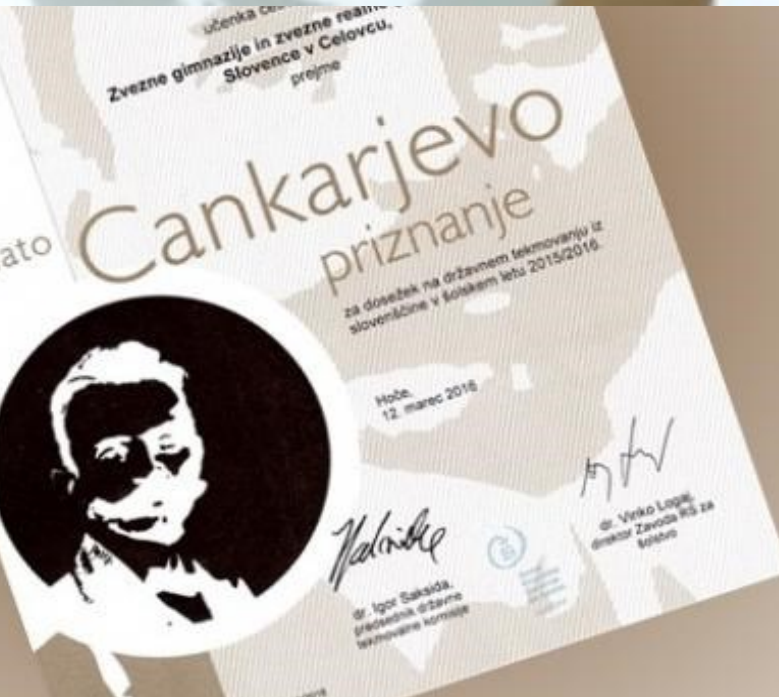
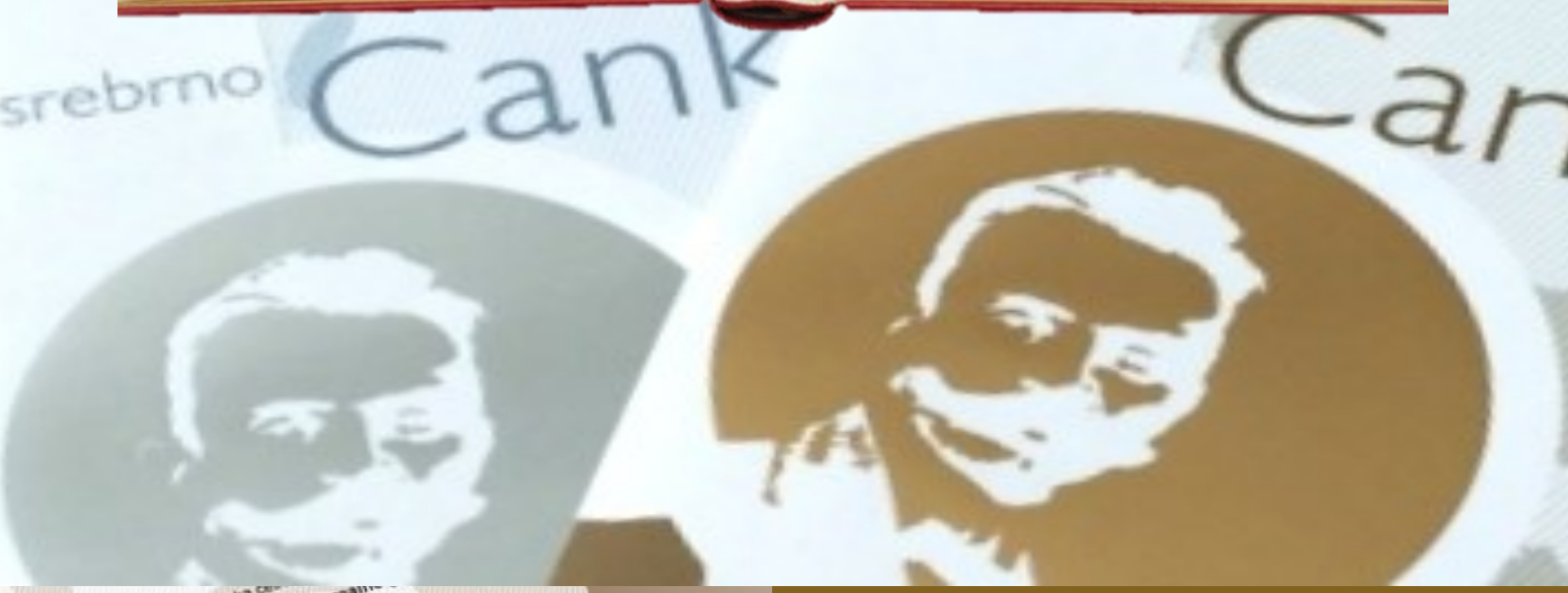
Šport:

Že od otroštva stalno treniram. Šest let treniram odbojko z istimi osebami, s katerimi se razumem zelo dobro. Skupaj tudi poslušamo glasbo, se norčujemo iz naše trenerke in skušamo zmagati kako tekmo. S soigralkami imam tako prijateljstvo, kot ga nimam z nobenim drugim.

Sofia Vascotto

Cankarjevo tekmovanje

Za Cankarjevo tekmovanje sem prebrala Gremo mi v tri krasne. Imela sem zelo malo časa, da preberem celotno delo, vendar mi je na koncu vendarle uspelo. Knjiga mi je bila všeč, ker nosi lepo sporočilo in ker govori o zanimivih rečeh. Gremo mi v tri krasne pripoveduje o mladostnikih, ki grejo na poletni tabor. Nekateri sicer pod prisilo staršev, drugi pa so si tega sami želeli. Glavni osebi sta Valentina in Uroš. Valentina ima motnje hranjenja, Uroš pa je zasvojen z računalnikom oziroma s pametnim telefonom. Na taboru mladostniki poskušajo rešiti svoje težave in nekateri se med sabo tudi spoprijateljijo.

Iz mojega razreda sva se samo jaz in moja sošolka udeležili Cankarjevega tekmovanja. Tekmovanje je najprej potekalo v šoli, in sicer v knjižnici. Razložili so nama na kratko, o čem morava pisati, in nato sva pričeli. Spomnim se, da sva morali napisati obnovo in tudi odgovoriti na vprašanje, katera oseba nama je bila najbolj všeč. Če se točno spomnim, sva imeli dve uri časa.

Moja sošolka in jaz sva se na tekmovanje pripravljali tudi z najinim profesorjem slovenščine tako, da smo se v knjižnici pogovarjali o knjigi. Napisali sva tudi obnovo in razpravljali o sporočilu, ki ga nosi knjiga.

Obe sva kasneje izvedeli, da bi lahko šli na naslednjo stopnjo tekmovanja, a jaz se ga nisem želela več udeležiti, ker nisem imela dovolj časa. To leto sem se tudi prvič udeležila Cankarjevega tekmovanja in mi je bilo všeč.

Bila je zelo lepa izkušnja in jo priporočam vsem, saj pomaga izboljšati znanje jezika.

Maria Beltrame, 3. razred na Katinari

Cankarjevo tekmovanje, zanimiva in istočasno tudi smešna izkušnja

Letos sem se imela priliko udeležiti Cankarjevega tekmovanja. To je tekmovanje, ki obstaja že več desetletij in omogoča slovenskim učencem in dijakom v matični državi in zamejstvu, da se preizkusijo v znanju slovenskega jezika in književnosti na podlagi določenega književnega dela.

Skupaj s sošolko sva se udeležili tekmovanja pod mentorstvom profesorja Poredoša. Imeli sva srečo, saj so nam letos dodelili prav prijetno literarno delo, in sicer Gremo mi v tri krasne avtorice Nataše Konc Lorenzutti. Že ob naslovu me je knjiga presenetila, saj mi ni bilo takoj jasno, kaj naslov sploh pomeni. Obrazložili so mi, da bolj po domače pomeni "pojdi se solit". Nanaša se pa tudi na slavni slovenski film z naslovom Gremo mi po svoje.

Sicer pa knjiga ni bila povsem zabavna. Ravno nasprotno, govora je bilo o težavah in različnih zasvojenostih, s katerimi se pogosto soočajo predvsem mladostniki. Primer vzroka raznih težav je bilo prav nesocialno življenje mladih, ki preradi zaidejo v tehnologijo in se oddaljujejo od resničnosti. V romanu tako beremo predvsem zgodbi o Valentini in Urošu, ki sta se poleti odločila oziroma so se njuni starši odločili namesto njiju, da gresta na poletni tabor v gore. To je pomenilo ločitev od tehnologije in istočasno povratek v naravo in družbo.

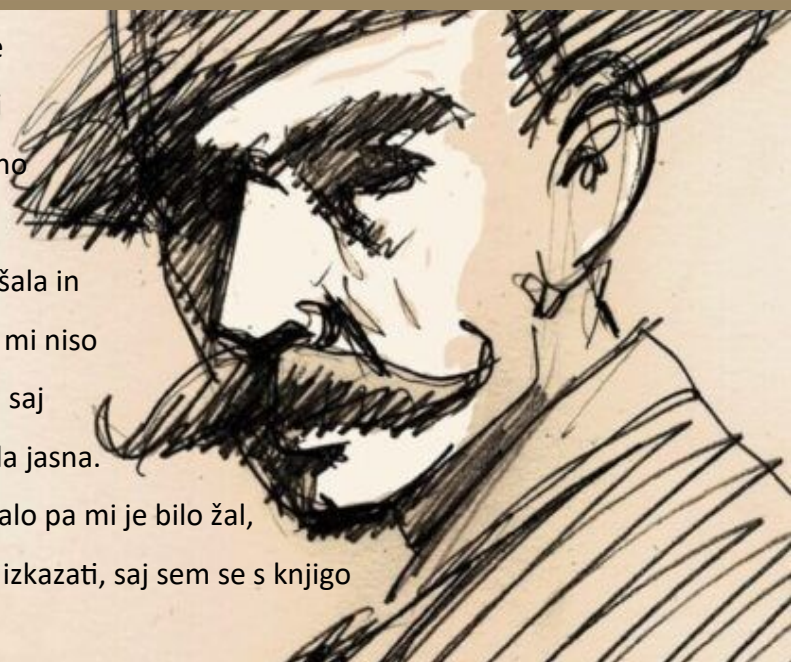
Tam sta Valentina in Uroš spoznala nešteto drugih mladostnikov, ki so imeli prav tako težave: od anoreksije do depresije, raznih oblik zasvojenosti in podobno. Sklepala pa so se tudi dobra prijateljstva.

Knjiga mi je bila nadvse všeč in sem se o njej mnogo pogovarjala tudi v šoli.

Cankarjevo tekmovanje pa je potekalo žal na nenavaden način. Prvo tekmovanje je potekalo na šoli, torej v bližini naših profesorjev. Skupaj s sošolko sva prejeli bronasto priznanje in imeli celo možnost nadaljevati na regijskem tekmovanju.

Tam pa se je nekoliko zapletlo. Zaradi pandemije se nisem mogla udeležiti tekmovanja v Sloveniji. Pisati sem morala na posebno spletno stran, imeti prižgano kamero in dobila sem zelo čudna navodila. Med testom ni prav nič delovalo, sploh nikogar nisem slišala in Učiteljice mi niso odgovarjale. Mentorice po spletu mi niso pomagale. Tudi med tekmovanjem ni šlo nič boljše, saj spletne strani niso delovale in navodila spet niso bila jasna.

Odkrito povedano je bilo vse skupaj kar smešno. Malo pa mi je bilo žal, da se nisem mogla na regijskem tekmovanju boljše izkazati, saj sem se s knjigo kar potrudila.

Moram pa povedati, da je bila izkušnja lepa. Gremo mi v tri krasne je res zanimiva knjiga, ki jo svetujem svojim prijateljicam in vsem, ki uživajo ob branju mladinskih in aktualnih romanov.

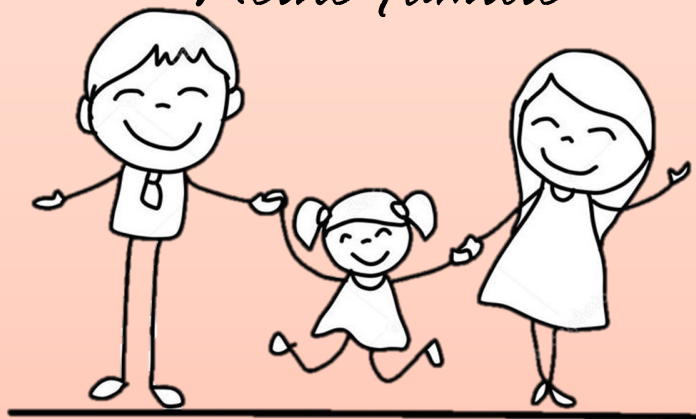
»Gremo mi v tri krasne« lahko rečemo vsakič, ko se razjezimo oziroma se razburimo. To mi bo še najbolj ostalo v spominu.

Elisabetta Lovero, 3. razred na Katinari

Likovni izdelek: Arina Sedmak, 3. razred na Katinari

Meine Familie

Hallo! Ich bin Sharon Muscardin und das ist meine Familie. Mein Vater heißt Roberto und meine Mutter heißt Barbara. Ich habe Geschwister. Ich habe einen Bruder, er heißt Manuel. Wir haben eine Katze, sie heißt Mia.

Sharon Muscardin, 1.razred

Wir sind fünf Personen zu Hause. Wir wohnen in Dolina bei Triest. Meine Mutter Giulia ist 33, mein Vater Alen 40, meine zwei Brüder heißen Raul(9) und Jari(6). Ich habe keine Tante und keinen Onkel. Ich habe einen Hund, Kalea und eine Katze, Fregola.

Greta Bagolin, 1.razred

Likovni izdelek: Eva Margaret Meng, 1. razred na Katinari

Herzliche Grüße von der Nordsee

Hallo!

Wie geht's dir? Ich bin auf der Insel mit meinen Freunden. Die Insel heißt Amrum. In der Freizeit mache ich Fahrradtouren, schwimme im Meer und gehe shoppen. Der Strand an der Nordsee ist sehr schön und es gibt viele Strandkörbe. Dort spielen wir Volleyball. Am Abend gehe ich in die Bäckerei, ich kaufe Torten und ein Stück Kuchen. Es ist sehr gut! Dann spaziere ich am Meer. Heute besichtige ich den Leuchtturm von Amrum. Er ist rot und weiß und ist sehr hoch.

Tschüs!

Sara

Hallo!

Hier ist es super und das Wetter ist toll! Ich bin auf Amrum mit meiner Familie und meinem Hund. Ich bin sehr glücklich. In meiner Freizeit lese ich. Surfen ist es typisch, ich habe es ausprobiert und es ist toll!

Liebe Grüße

Veronika

Hallo Katrin!

Wie geht's dir? Amrum ist schön. Es ist immer sonnig. Ich bin allein hier. Eines Tages kommst du mit. Der Strand ist schön. Das Essen ist sehr gut. Der Leuchtturm von Amrum ist sehr schön. Wittdün und Nebel habe ich gesehen, Norddorf aber nicht. Jetzt muss ich gehen.

Tschüs!

Deine Irene

Hallo Mimmo!

Ich bin mit meinen Eltern auf der Insel Amrum. Hier fahre ich oft ans Meer und fahre Fahrrad. Es gibt eine schöne Aussicht und der Ort ist wunderschön.

Bis bald!

Lorenzo

Hallo Lena! Wie geht's?

Ich bin mit meiner Familie auf Insel Amrum. Hier schwimmen wir und haben viel Spaß. Das Meer ist schön und es ist sehr heiß. Wir fahren auch mit dem Fahrrad an die Nordsee entlang. Am Sonntag fahren wir zurück nach Triest. Und du? Was machst du?

Bis bald!

Veronica

Hallo Evan!

Ich schreibe von Amrum. Das ist eine Insel in der Nordsee in Deutschland. Ich bin auf Amrum, denn meine Familie hat Ferien. Amrum ist sehr schön. Es hat viele Strände und das Meer ist super. Ich mag am Strand joggen. Meine Familie und ich wohnen in einem Hotel. Es ist groß. Mein Schlafzimmer ist sehr hell. Ich will nicht nach Hause!!!

Wie geht's dir?

Dein Pietro

Hallo Miriam!

Ich bin mit meiner Familie auf der Insel Amrum. Sie liegt in der Nordsee und hat 2.400 Einwohner. Heute ist es sonnig. Wir fahren mit dem Fahrrad oder gehen zum Strand. Amrum hat mehr als 300 verschiedene Brotsorten und gute Torten.

Wir haben Spaß.

Tschüs

Deine Elly

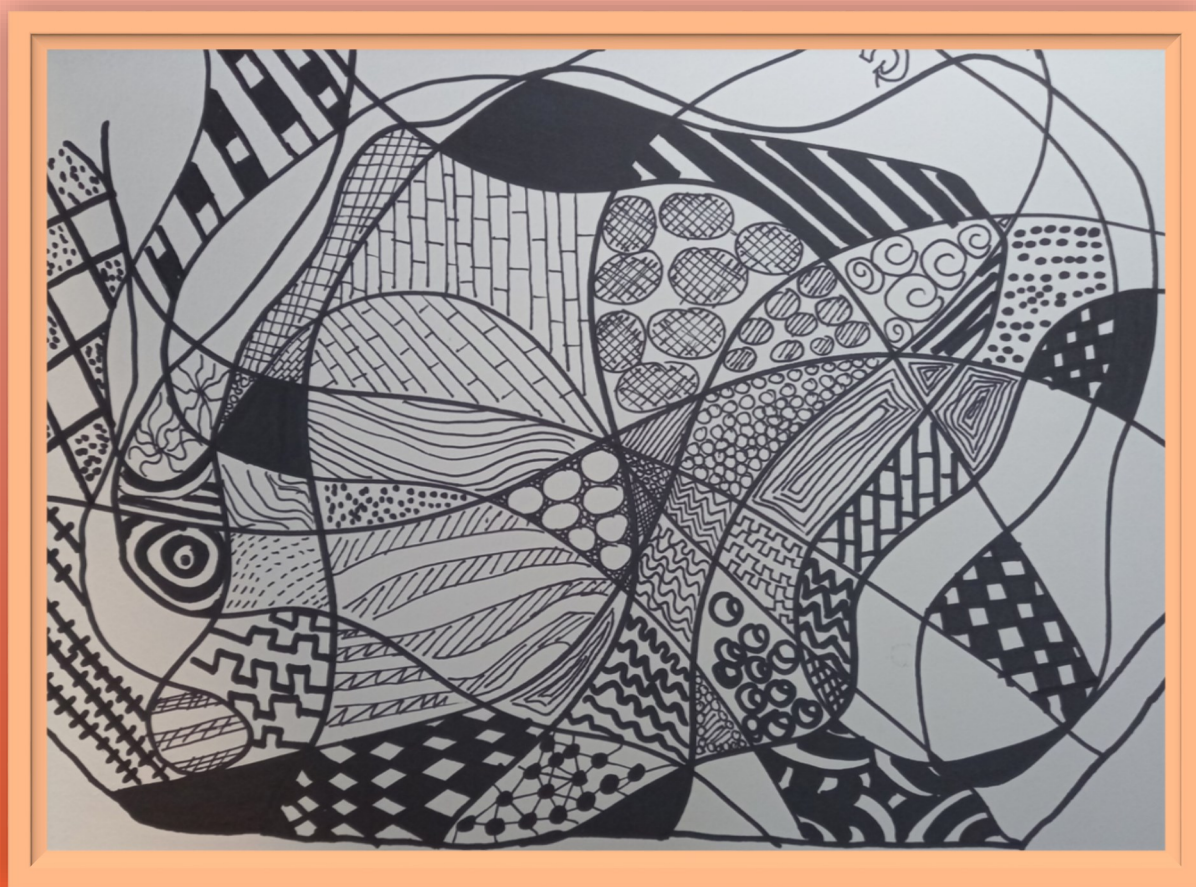

*Likovni izdelek:
Anna Pitassi, 3.razred*

Der schönste Tag in den Weihnachtsferien

Heute Morgen habe ich Hausaufgaben gemacht und Akkordeon geübt. Zum Mittagessen hatte ich Nudeln „alla Carbonara“ gegessen, das heißt Nudeln mit Eiern und Speck. Nach dem Essen habe ich ein bisschen gelesen und dann sind wir zu Freunden nach Hause gegangen. Dort habe ich mit Legosteinen gebaut, während Gregor und mein Bruder Videospiele spielten. Zum Essen gab es Suppe, Wurst, Kartoffeln, Bohnen. Ich habe mit Neško sehr gute flambierte Bananen gemacht. Nach dem Essen haben wir alle „Pictures“ gespielt, ein sehr schönes Brettspiel. Später haben Gregor, mein Bruder und ich ein bisschen Videospiele gespielt. Wieder Zuhause habe ich noch ein bisschen gelesen und schließlich schlafen gegangen.

Aleš Ricciato, 2. razred

Likovni izdelek: Giulio Marassi.1. razred na Katinari

2030 AGENDA

ZA TRAJNOSTNI RAZVOJ

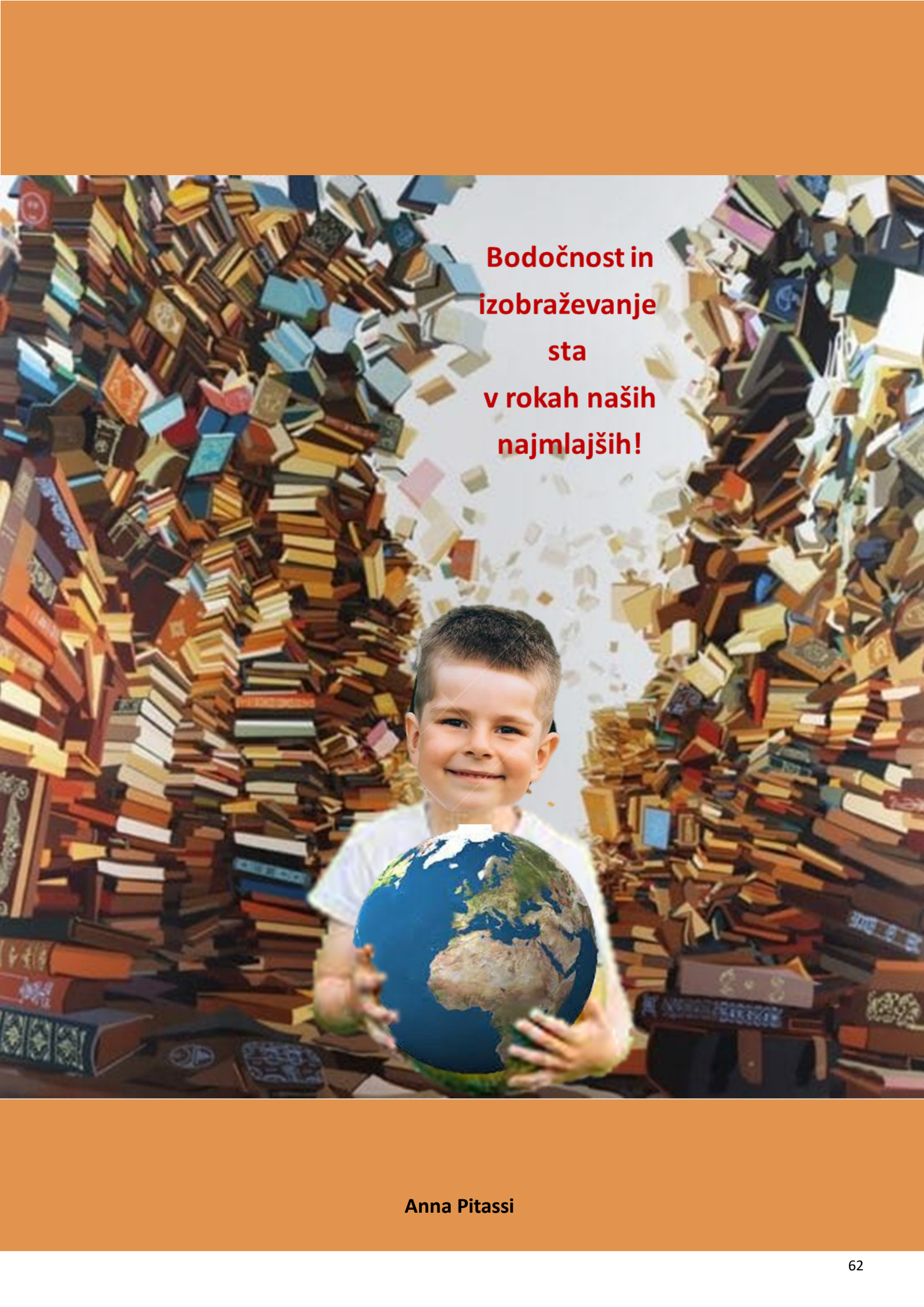

4. CILJ AGENDE 20–30:
kakovostno izobraževanje

*Učenci tretjih razredov oblikujejo plakate,
ki promovirajo 4. cilj Agende 20–30.*

Veronika Tavčar

A young boy with short brown hair, wearing a white t-shirt, is smiling and holding a realistic globe of the Earth. He is standing in the center of a tunnel formed by tall stacks of books of various colors and sizes. The books are piled up to form a large, arched structure that frames the boy. The background is a bright, slightly hazy white, suggesting a light source at the end of the tunnel. The overall scene is vibrant and symbolic, representing the connection between education and the future.

**Bodočnost in
izobraževanje
sta
v rokah naših
najmlajših!**

Anna Pitassi

**ŠOLA ZAOSTRI
POGLED V SVET**

Sara Čok

Izobraževanje nam odpira vrata v svet.

Siria Perossa

ALI IMAJO

VSI

ISTE MOŽNOSTI?

VSI IMAMO PRAVICO DO IZOBRAZBE

Irene Strolego

s knjigo

v svet

A photograph of two young girls in a classroom. They are looking at a globe. The girl in the foreground is pointing at the globe with her right index finger. She has dark hair and is wearing a light-colored shirt. The girl behind her is also looking at the globe. The globe is a standard world map on a stand. The background is slightly blurred, showing a classroom setting.

**Znanje
je za
vse**

Ema Fonda

IZOBRAŽEVANJE JE STEBER SVETA

Sara Michelazzi

vsi imamo pravico do izobraževanja

2030 AGENDA

ZA TRAJNOSTNI RAZVOJ

3. CILJ: zdravje in dobro počutje

6. CILJ:

čista voda in sanitarna ureditev

13. CILJ:

podnebni ukrepi

14. CILJ:

življenje v vodi

15. CILJ:

življenje na kopnem

Učenci katinarske šole so tako razmišljali.....

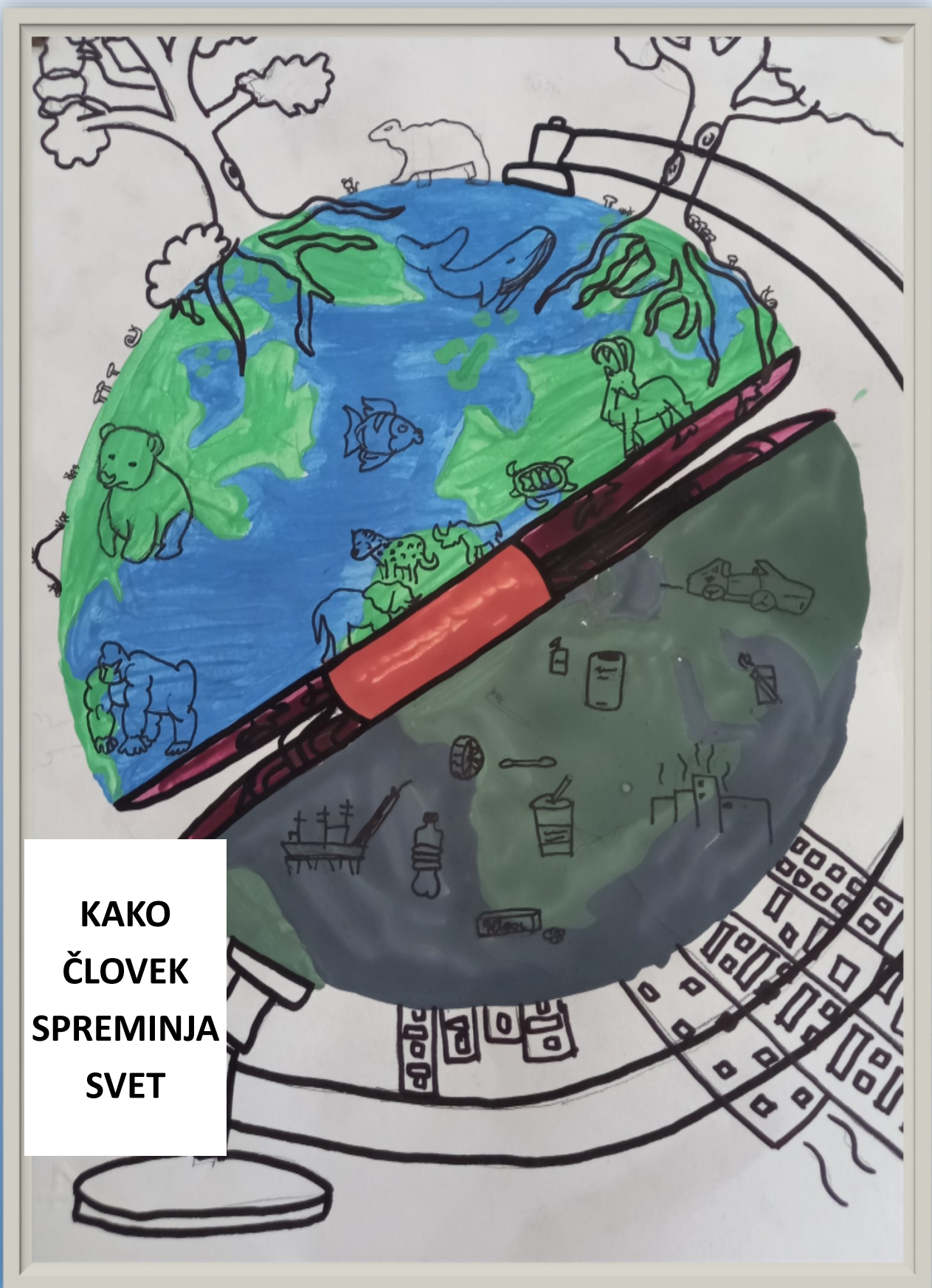
Sofia Molinaro, 3. razred

Martina Bosich, 2. razred

Petra Zennaro, 2. razred

**KAKO
ČLOVEK
SPREMINJA
SVET**

Melissa Bognolo, 2. razred

Alice Schiulaz, 1. razred

Tiziana Carninci, 1. razred

2.razred v Ljubljani

(27.maja 2022)

Po dolgem času nam je uspelo, da smo šli na celodnevni izlet! S sošolci in sošolkami drugega razreda s katarske šole smo šli v Ljubljano. Odpotovali smo zgodaj zjutraj z vlakom iz Sežane. Vožnja z vlakom je bila zelo prijetna, marsikateri izmed nas se je prvič vozil z vlakom. Pravo doživetje! Zaradi del na progi smo v Brezovici izstopili in se peljali z avtobusom do Ljubljane. Mi smo potem čakali na povezavo za Stegne, to je predel Ljubljane, kjer je Japan Piano Center, sošolci s Katinare pa so šli v center Ljubljane. Vožnja je sicer trajala pičlih pet minut in prišli smo do naše prve postojanke. Znašli smo se v veliki razstavnici polni klavirjev, pianin, električnih klavirjev. Povedali so nam, da jih je približno 100. V centru sta v službi tudi Elia in Martin Marchesich, ki sta obiskovala našo šolo.

Osebjem centra je bilo zelo prijazno. Igrali so, peli in nam razkazali in razložili marsikaj o klavirjih. Seznanili smo se tudi, kako obnavljajo in vzdržujejo instrumente, kako jih uglašujejo. To je res zapleteno delo, ki zahteva prave mojstre. Martin nam je povedal, da mehanizem in klaviatura klavirja je sestavljena iz 12.000 delov, sama tipka pa je sestavljena iz 100 delov, ki so izdelani iz lesa, kovine ali filca. Vse te dele je treba redno čistiti, zato da dobimo lep zvok in da je klaviatura mehka. Instrument je treba tudi redno

lubrificirati, da ne škripajo pedali. Potem ga je treba tudi redno intonirati, ker s časom se klavir zaradi obrabe nekoliko deformirajo, kar vpliva na kvaliteto zvoka. In še klavir je treba tudi uglasti. V klavirju je okrog 220 strun in z uglaševanjem prilagodimo napetost vsake od njih. Legenda pripoveduje, da je v starem veku vsako jutro ob zori ta ton oddajal ogromen Memnonov, steber v bližini egipčanskih Teb, tako da so po njem glasbeniki lahko uglaševali svoje inštrumente. Steber naj bi prenehal zveneti ob začetku našega štetja. Dandanes pa ta ton oddajajo glasbene vilice, ki jih običajno uporabljajo uglaševalci.

Pred nami je bil velik koncertni klavir, na katerega so igrali tudi znani pianisti in tudi nekateri naši sošolci so zaigrali krajšo skladbo. Potem so klavir »odprli«, da smo lahko pogledali, kaj vsega je tam noter.

V tem centru so tudi električni klavirji. Ko je osebje centra igralo moderne, ritmične skladbe je sošolec zaplesal brek dance, zelo smo se zabavali. V centru imajo tudi psička, ki je ob našem ploskanju po »pasje« sodeloval in se zabaval z nami.

Na koncu so nam pokazali klavir, ki igra sam! Tipke se premikajo same in oddaja zvok, kot da bi nanje pritiskal nevidni človek. Klavir, na katerega lahko igraš na daljavo, je odvisen od tehnologije. V času pandemije, ko so glasbeniki ostali brez javnih nastopov, so ga uporabljali tudi za koncerte in tekmovanja. Glasbenik je igral npr. v Ameriki, in tipke klavirja so se premikale pri nas in klavir je oddajal isti zvok kot klavir v Ameriki.

Lahko pa tudi enostavno nastaviš skladbo in klavir jo igra. Sošolec je pripomnil, da to bi bila zanj zelo pametna rešitev, ko mora ure in ure vaditi in starši zelo pozorno poslušajo iz sosednje sobe... . Vsi v centru so glasbeniki, na koncu so nam še zaigrali in zapeli, potem smo se jim zahvalili in se poslovili. Čakalo nas je okusno kosilo v gostilni zraven centra.

Po kosilu smo šli na avtobus, 10 minut vožnje in že smo bili centru Ljubljane na Kongresnem trgu. Peš smo šli do vzpenjače, s katero smo se povzpeli na Ljubljanski grad. Tam smo se srečali z učenci šole na Katinari. Grad je predvsem zgodovinska točka, kulturno središče ampak tudi turistična znamenitost, bilo je veliko turistov. Njegova preteklost je zelo zanimiva. Preden so na Grajskem griču zgradili grad so bile tam prazgodovinske naselbine. Za časa Rimljanov pa se je Ljubljana imenovala Emona. Na grajskem dvorišču smo srečali »rimskega vojščaka in svečenico«, ki sta nas z oblačili, igro ter besedilom ponesli daleč v preteklost. Ogledali smo si tudi vodnjak, katerega kolo so poganjali ujetniki. Časa ni bilo dovolj, da bi si ogledali notranjost gradu. Sprehodili pa smo se ob obzidju.

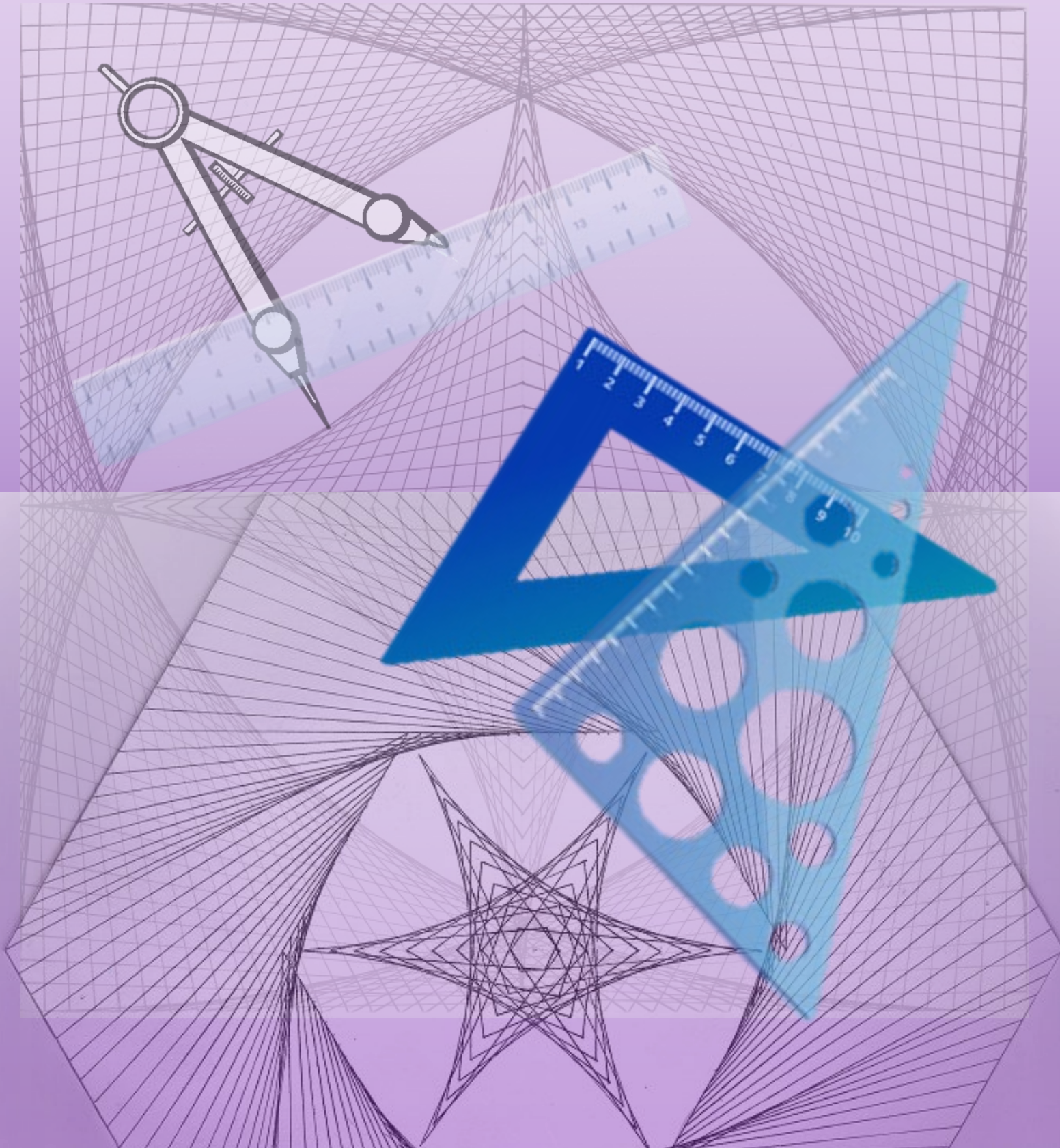
Kljub temu, da nas je čas preganjal, smo si lahko privoščili kratek sprehod po Tromostovju, potem s hitrimi koraki do železniške postaje. Med vožnjo domov z vlakom smo se zabavali, klepetali in se družili.

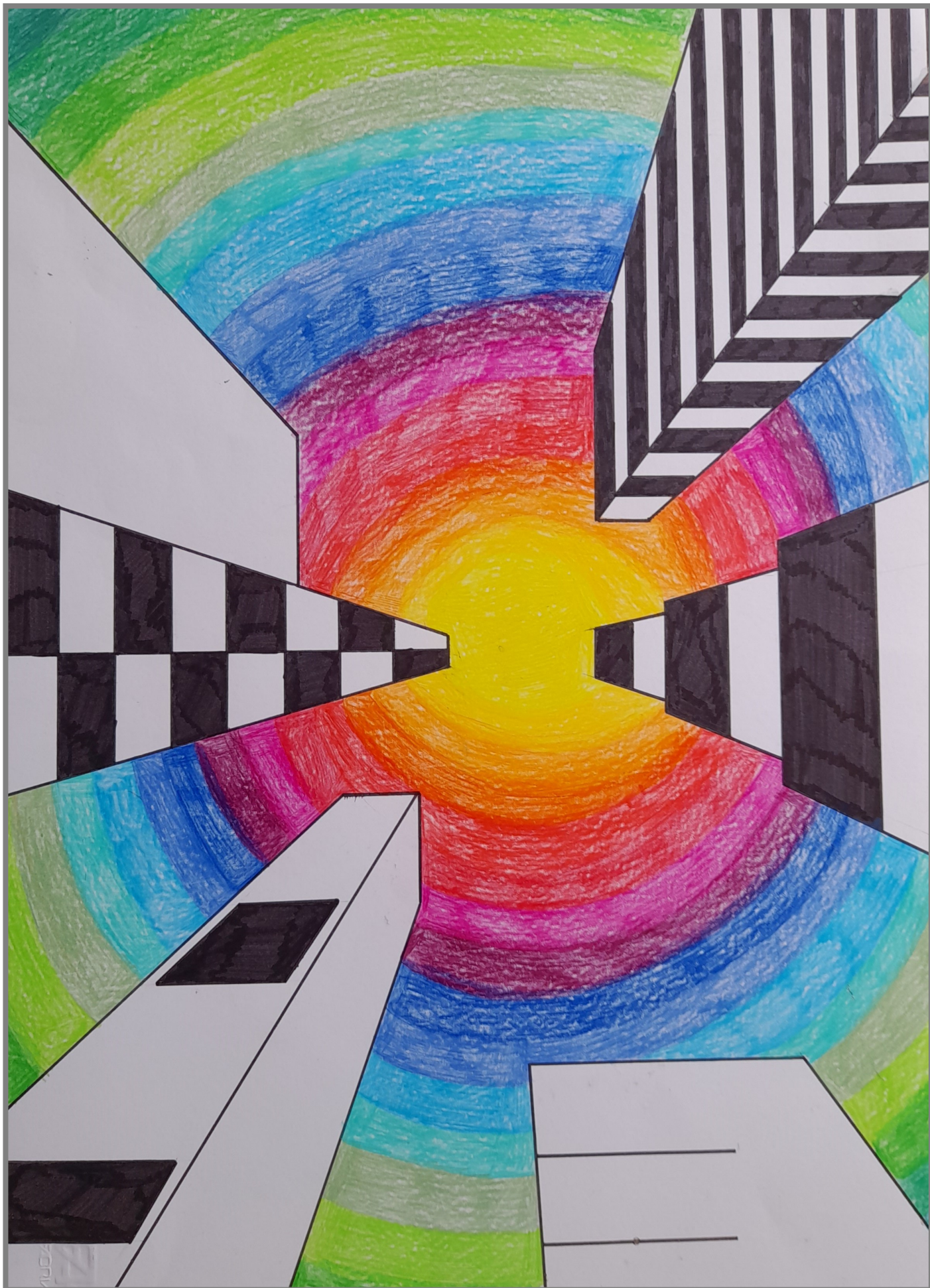
Naš prvi celodnevni izlet po par letih pandemije je bilo pravo doživetje!

Učenke in učenci 2. razreda

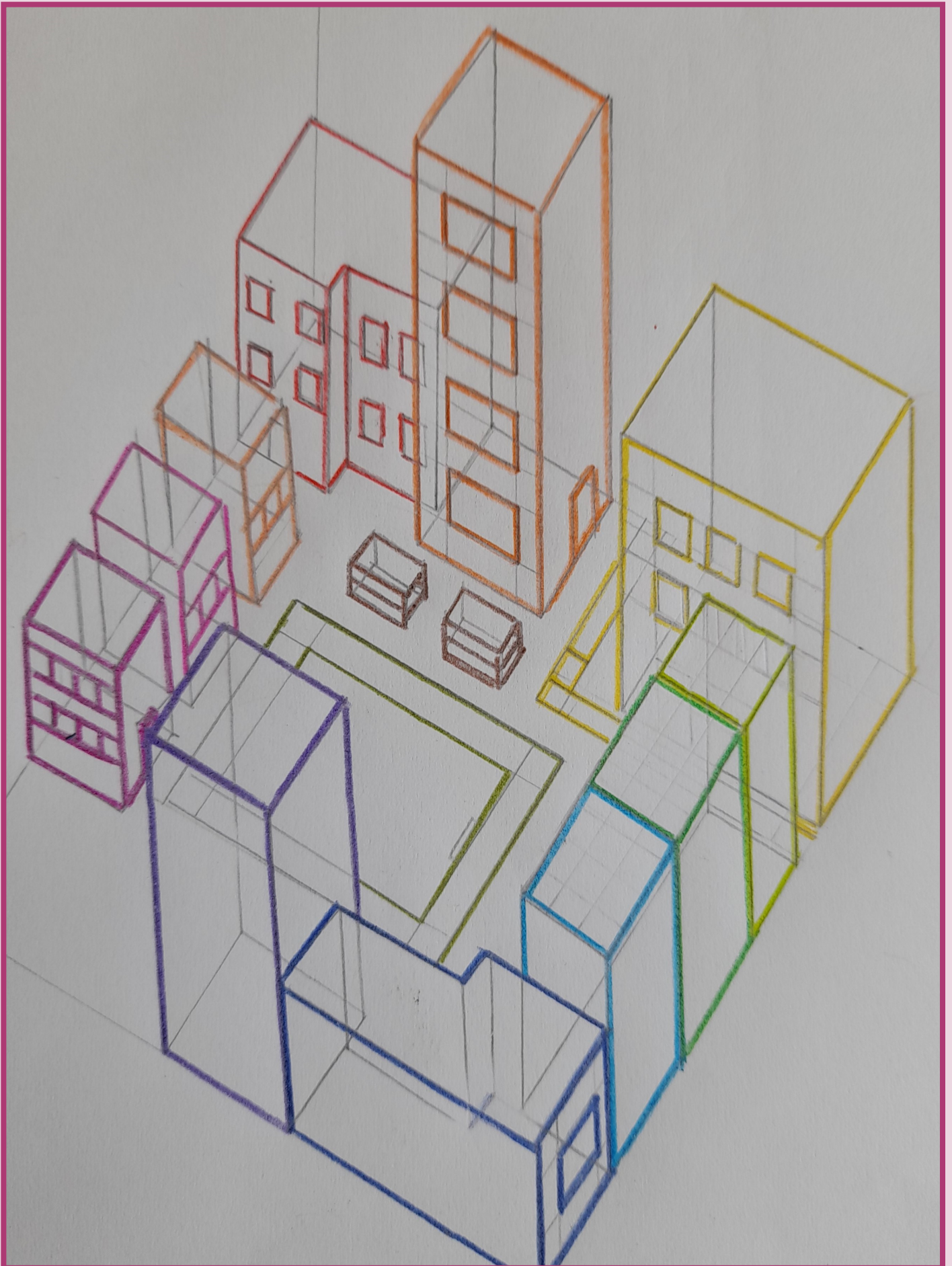

Galerija tehničnih risb

Sivia Fortuna, 3. razred na Katinari

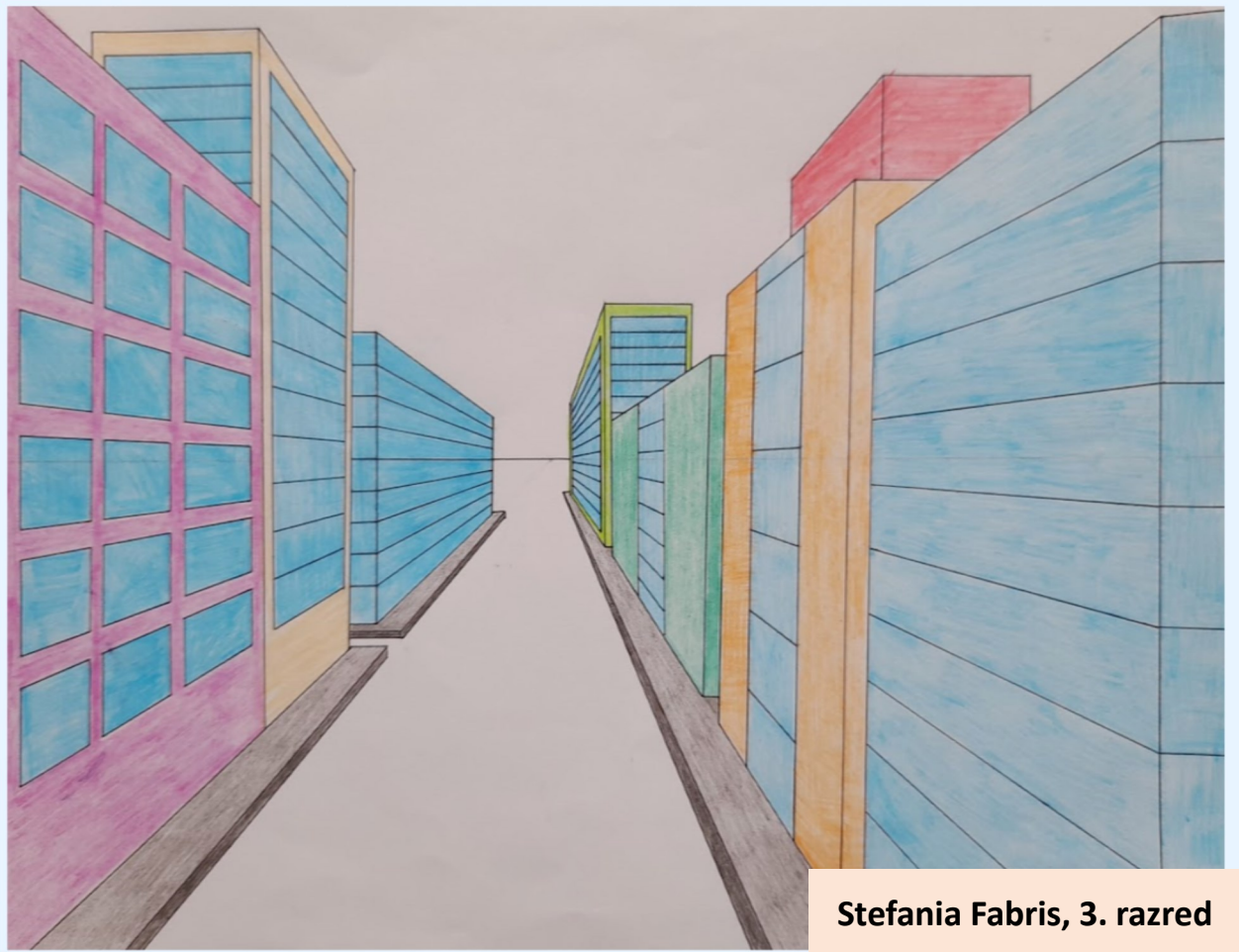
Licia Manzin, 2. razred na Katinari

Anna Pitassi, 3. razred

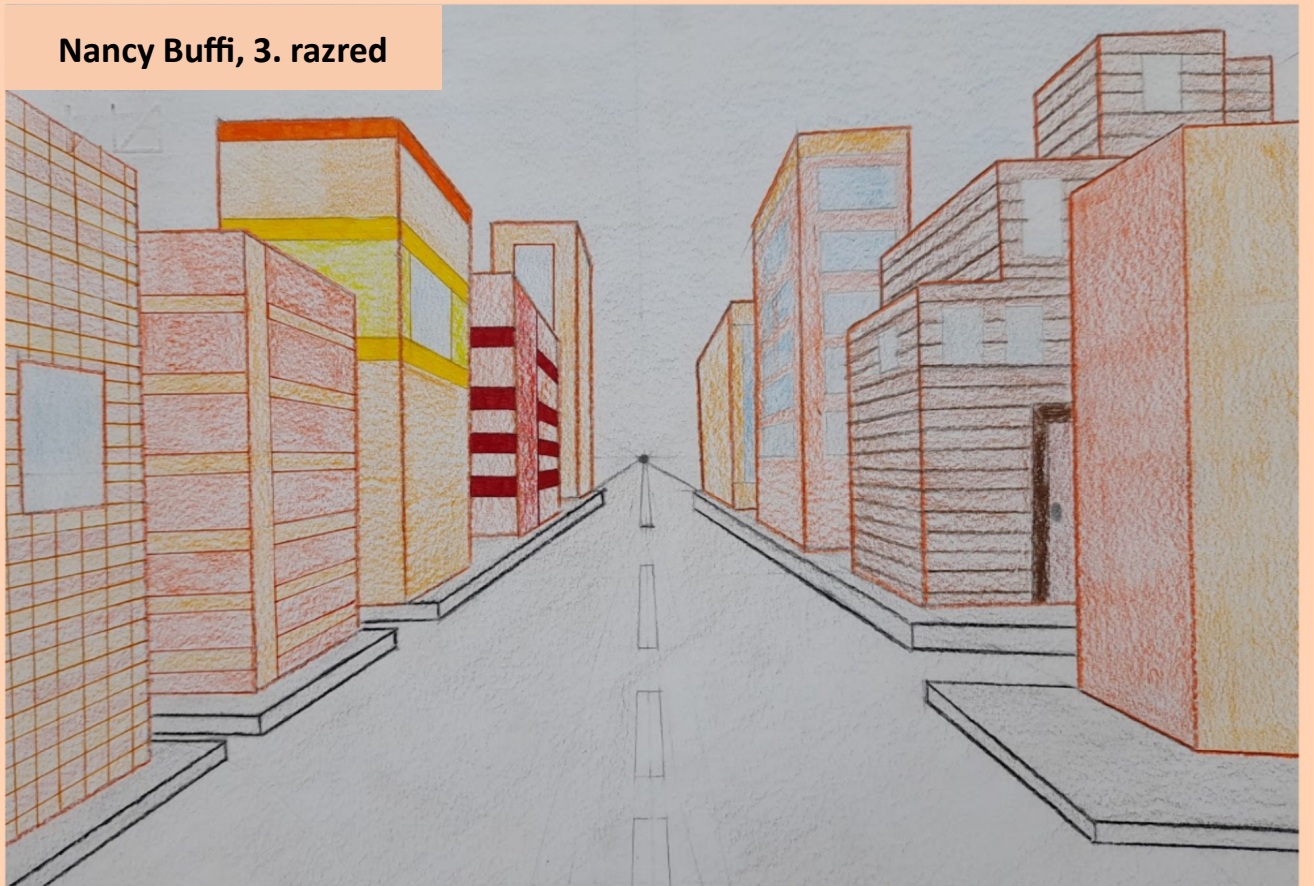

Elisabetta Lovero, 3. razred na Katinari

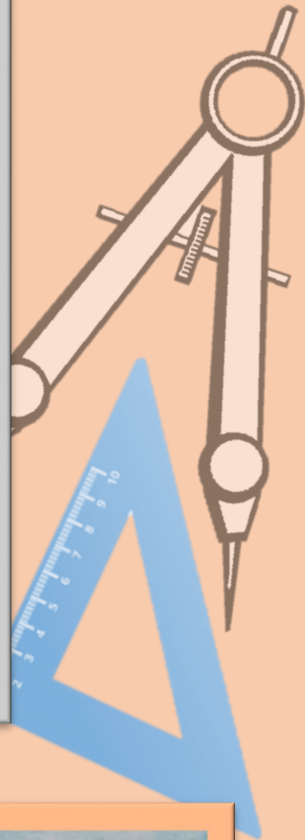
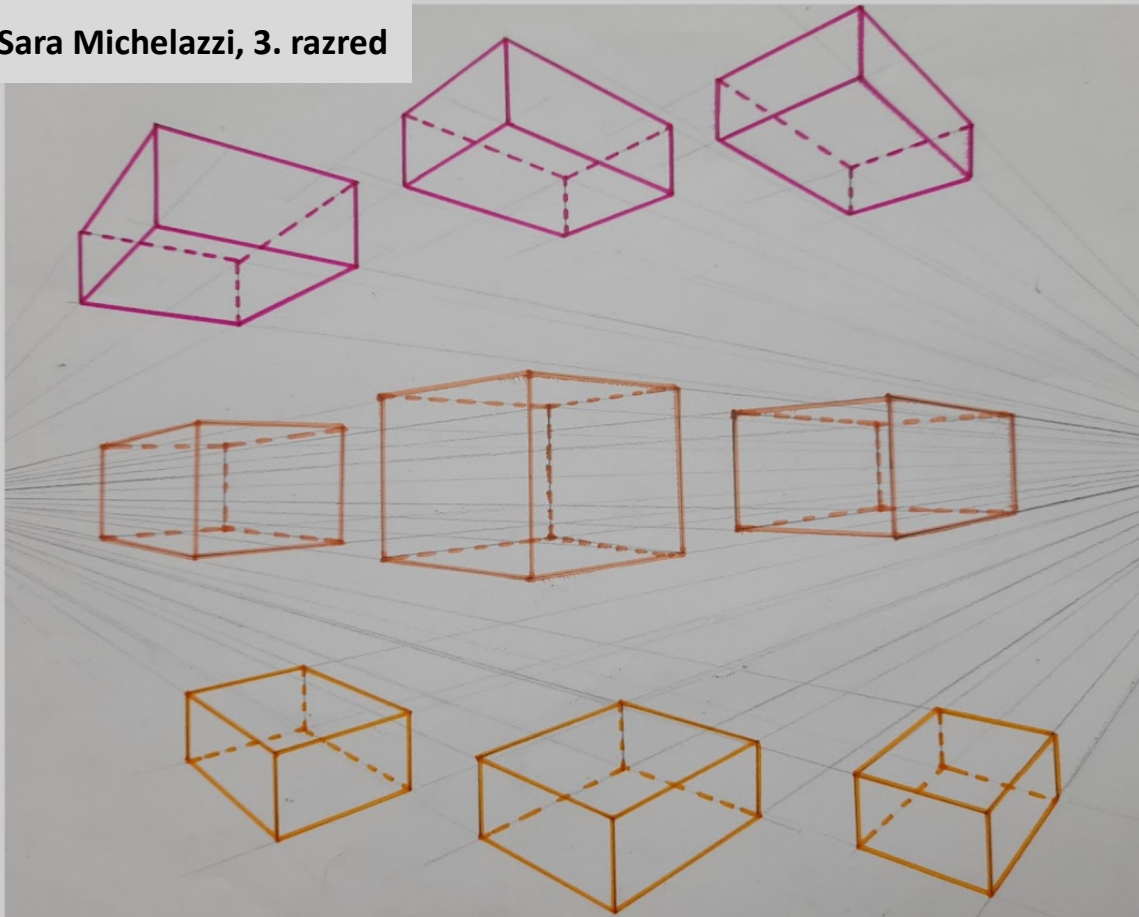

Stefania Fabris, 3. razred

Nancy Buffi, 3. razred

Sara Michelazzi, 3. razred

Anna Pitassi, 3. razred

ZADNJI UTRINKI LETOŠNJEGA ŠOLSKEGA LETA

EKSKURZIJA PO KRASU

**IZLET V
LJUBLJANO**

IZLET V CELOVEC

